பகுனின் போராட்ட வாழ்வும் அனார்க்கிச சிந்தனையும்



JAN 2019 சிறு வெளியீடு

- ஆர். பட்டாபிராமன்

R. PATTABIRAMAN

பகுனின் போராட்ட வாழ்வும் அனார்க்கிச சிந்தனையும்

மிஷேல் அலெக்ஸாண்ட்ரோவிட்ச் பகுனின் மே மதம் 8 ஆம் தேதி 1814ல் ப்ரமுக்கினா (Premukhino, tver) என்கிற பகுதியில் பிறந்தார். இப்பகுதி மாஸ்கோ-பீட்டர்ஸ்பர்க் (லெனின்கிராடுக்கு) இடையில் இருக்கிறது. செல்வந்தர் குடும்பமது. அப்போதெல்லாம் எவ்வளவு அதிக எண்ணிக்கையில் அடிமைகள் ஒருவர் வைத்திருக்கிறாரோ அந்த அளவு அவர் பெருந்தனக்காரர் என அறியப்படுவார். அவர்கள் குடும்பத்திற்கு 2000 அடிமைகள் இருந்தனர். அடிமைகளை விற்க அக்குடும்பத்தினர் முழு உரிமை படைத்தவராக இருந்தனர்.

பகுனின் பாட்டனார் 'மிஷேல் வசிலெவிச் பகுனின்' ருஷ்யாவின் அரசியார் இரண்டாம் காதரின் அரசவை கவுன்சிலராக இருந்தவர். பகுனின் தந்தையான அலெக்சாந்தர் பகுனின் மிஷேலுக்கு பிறந்த மூன்றாவது மகன். அலெக்சாந்தர் பகுனின் ஒன்பதாவது வயதில் உடல்நிலை கருதி இத்தாலியின் பிளாரன்ஸ் நகருக்கு அனுப்பப்படுகிறார். அங்கு ரஷ்ய தூதரக உறவுக்காரர் வீட்டில் தங்கவைக்கப்படுகிறார். மீண்டும் 25 ஆண்டுகளுக்கு பின்னர்தான் தனது 35ஆம் வயதில் அவரால் ருஷ்யா திரும்பமுடிகிறது . இத்தாலியில் படித்த அலெக்சாந்தர் பகுனின் பதுவா பல்கலையில் தத்துவ டாகடர் பட்டம் பெற்றார். அவர்களது குடும்பம் தங்கியிருந்த ரஷ்யாவின் ப்ரெமுகினோ பகுதியில் தன் தந்தை மறைவை ஒட்டி சர்ச் ஒன்றை அக்குடும்பம் கட்டியது.

அரசர் மகாபீட்டர் மேற்கு அய்ரோப்பிய கலாச்சாரத்தை அறிமுகப்படுத்தி உயர்தட்டினருக்கு அதை ஏற்புடையதாக மாற்றிக்கொண்டிருந்தார். பெண்கள் பொதுஇடங்களுக்கு வருதல், தாடி மழித்தல், புகை பிடித்தல் போன்ற பழக்கங்கள் மட்டுமல்லாமல் குழந்தைகளை வெளிநாட்டிற்கு படிக்க அனுப்புதல் என்பதும் சமுகத்தில் நுழைந்த காலமது. மகாராணி இரண்டாம் காதரின் இலக்கிய ஆர்வம் நிறைந்தவராக இருந்தார். அவர் வால்டேர் உடன் பரிமாற்றங்களை வைத்திருந்ததாக தெரிகிறது. நாகரீக வளர்ச்சியில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் காத்ரீன். அவரிடம் பகுனின் தந்தையின் மாமா பணியாற்றிவந்தார். பகுனின் தந்தைக்கு நல்ல இலக்கிய தத்துவ பின்புலம் கிடைக்க இச்சூழல் உதவியது.

ருஷ்யா வந்த தந்தையார் அரசாங்க பணிகளை விட்டு வீட்டு சூழலில் ஆர்வம் காட்டுகிறார். வீட்டிற்கு ஏராள நண்பர்கள் வந்து போயினர். இரகசிய கழகம் ஒன்றிற்கு அவரை தலைவராக்கிட அவர்கள் முயற்சித்தனர். 1815-25 ஆண்டுகளில் தலைமை எடுக்காவிட்டாலும் இரகசிய கழகத்தில் பகுனின் தந்தை பணியாற்றினார். இயற்கையை நேசிப்பது, சிந்தனையில் ஆழ்வது என்கிற இரு செயல்களில் அவர் பெருவிருப்பம் கொண்டவராக இருந்தார்.

நீங்கள் ஏன் சுதந்திர வேட்கை கொள்ளக்கூடாது என அடிமைகளிடம் திடீரென பேசுவார்.

அண்டை வீட்டில் குடிவந்த பிரபுத்துவ குடும்ப பெண் 18 வயதான வர்வராமுரவீவ் என்பவரிடம் காதல்வயப்பட்டு 40 வயதில் அலெக்சாந்தர் பகுனின் அப்பெண்ணை மணக்கிறார். அவர்களுக்கு முன்றாவது குழந்தையாக பகுனின் பிறக்கிறார்.. பகுனின் சேர்த்து அவர்களுக்கு 11 குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்களது குழந்தைகள் பொதுவாக தாயிடம் ஒட்டுதலாக இல்லை..ஆரம்பத்தில் வீட்டில் தாராள கருத்துக்கள் நிலவினாலும் சூழல் ஜாரிடம் விசுவாசமாக இருப்பதை அவசியப்படுத்தின. செயிண்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் 14 வயதில் பகுனின் ஆர்ட்டில்லெரிக்கு இராணுவ பயிற்சிக்கு அனுப்பப்படுகிறார். ருஷ்ய மொழி தவிர பிரஞ்சு, கொஞ்சம் ஆங்கிலம், ஜெர்மனி மொழிகள் பழக்கமாயின.

வீட்டிற்கு பாதிரிமார்கள் வந்துபோனாலும் மதம் குறித்த எந்த கட்டாயமும் பகுனினுக்கு இல்லாமல் இருந்தது. அவர் கடவுள் மத நம்பிக்கையற்ற தன்மையில் வளர்வதற்கு வீடு தடையாக இல்லை. பல நேரங்களில் அவர் உள்ளொளியிலிருந்து பேசத்துவங்கினார். 'பிரின்சிபில்ஸ்' என்கிற கொள்கைநெறிகள் ஏதும் வைத்துக்கொள்ளாமல் இருந்தார். அநீதி எனப்பட்டுவிட்டால் எதிர்த்து வந்தார். அதற்கு காரணகாரியங்களை தேடவில்லை. தந்தை அலெக்சாந்தர் குழந்தைகளிடத்தில் தான் பலநாடுகளுக்கு சுற்றிய கதைகளை சாகசங்களை அவர்கள் வியந்து கேட்கும்படி சொல்வார். புதிய உலகங்களுக்கு பயணிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் பகுனினுக்கும் ஏற்பட்டது. வீட்டைவிட்டு வெளியேறவேண்டும் பயணிக்கவேண்டும் என்கிற தாகம் அவரை விரட்டியது.

பகுனின் அதிகாரி ரேங்கில் ஆர்ட்டிலெரி பயிற்சியிலிருந்து வெளியே வந்தாலும், தந்தை மற்றும் உயர் அதிகாரிகளிடம் ஏற்பட்ட கருத்துவேறுபாடுகளால் அவர் சிறு கிராமத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். அவருக்கு என குடிசை ஒன்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் தனிமைப்படுத்தப்பட்டார். அவரின் ஒத்துழையாமையால் இராணுவ சேவையிலிருந்து ராஜினாமா செய்திட வற்புறுத்தப்பட்டார். மாஸ்கோ வந்த அவர் அங்கு நண்பர்கள் குழாமால் ஹெகல் தாக்கத்திற்கு உள்ளானார். இரவு முழுதும் ஹெகலது புத்தகங்களை வரிக்குவரி படித்து விவாதம் நடைபெறும்.

பாயர்பாக் எழுத்துக்களும் பகுனினுக்கு பழகின. 1827ல் ஹெர்சன் என்பார் மாஸ்கோ பல்கலைகழகத்தில் இருந்தார். ஜாரின் ஆட்சியில் ஆசிரியர்கள் சந்தேகத்துடன் பார்க்கப்பட்டனர். சுயசிந்தனைக்கு தடையிருந்த சூழல்.

ஆட்சியாளர்களின் ஆணை எனும் எல்லைக்குள் நின்றுதான் சொற்பொழிவுகள் நடந்தன. வால்டேர், ரூசோ போன்றவர் சிந்தனைகள் மாஸ்கோ கல்லூரிக்குள் நுழையமுடியவில்லை. ஹெர்சன் மீறி எழுதியதால் கைதானார். பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டு பகுனின் குழாமில் சேர்ந்தார். ஜெர்மன் தத்துவஞானக்குழாம் என பகுனினும், பிரஞ்சு புரட்சிகர சிந்தனை குழாம் என ஹெர்சனும் செயல்பட்டதால் வேறுபாடுகள் உருவாயின. ருஷ்ய சமூகம் ஜெர்மானிய சிந்தனைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும், பிரஞ்சு சிந்தனைகளை அல்ல என்பதை பகுனின் வலியுறுத்தி வரத்துவங்கினார்.

பகுனின் அவர்களின் தீவிர கருத்தாக்கங்கள் ஹெர்சனை கவராமல் இல்லை. கடவுள் மறுப்பில் அவரின் தீவிரம் உணரப்பட்டது. 1841ல் அவர் பெர்லின் சென்றார். அங்கு 'சிவப்பில் அதி சிவப்பு' என தன்னை வெளிப்படுத்தினார். 1842ல் அவர் ரூகேவின் பத்ரிக்கையில் The Reaction in Germany என்ற கட்டுரையை எழுதினார். பிரான்சில் இருந்தபோது புருதான் மீது பகுனினுக்கு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. புருதான் சொத்து என்பதை திருட்டு என்றார். தீர்க்கதரிசி என்கிற வகையிலும் சமுகத்தை மறுகட்டுமானம் செய்வேன் என நம்பிக்கை வைத்தவர் என்கிற வகையிலும் அவர் ஏசுவை கொண்டாடியவர்..

இலக்கியவாதி துர்கனேவ் பகுனின் நண்பரானார். ஹெகல் மறைந்தபின் பெர்லினில் புகழ்வாய்ந்த உரைகளை தந்துவந்த பேராசிரியர் வெர்டெர் மற்றும் ஷெல்லிங் வகுப்புகளுக்கு பகுனின் சென்றார். வெர்டர் உரைகளால் அவர் ஈர்க்கப்பட்டார். 1843ல் கம்யூனிச கருத்துக்களை பேசிவந்த வைட்லிங்குடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பு அவரை நடைமுறை புரட்சிகர கருத்துக்களுக்கு கொண்டுசேர்த்தது. வன்முறை மூலம் மாற்றம் என்பதை அவர் ஏற்றார். வைட்லிங் ஏசு குறித்து எழுதியவை பிரச்சனையாகி கைது செய்யப்படுகிறார். அவரின் குறிப்புகளில் பகுனின் பெயர் பல இடங்களில் இருந்தது. இதை அறிந்த ருஷ்ய அரசாங்கம் 1843ல் பகுனின் தந்தைக்கு எந்தவித நிதி உதவியையும் பகுனினுக்கு செய்யக்கூடாது, மகனை உடன் ருஷ்யாவிற்கு அழைத்துவரவேண்டும் என்றது. தந்தை பணிவுடன் தான் பணம் அனுப்புவது இல்லை என்றும் மகனின் நடவடிக்கைகளை ஏற்கவில்லையென்றும் மரியாதையுடன் பதில் அனுப்பினார்.

1844 துவக்கத்தில் பகுனின் பாரீஸ் சென்றார். அங்கு ஹெர்வே, ரூகே, மார்க்ஸ் ஆகியவர்களை சந்திக்கிறார். மார்க்ஸ் உடன் சந்திப்பு முதல்முறையாக மார்ச் 1844ல் நடக்கிறது. பாரிசில் அவர் பிரஞ்சு, இங்கிலீஷ் கற்கிறார். 1845ல் அவர் புருதானால் கவரப்படுகிறார். சொத்து என்பது திருட்டு. கடவுள் இல்லையெனில் சொத்துடையோர் இருக்கமுடியாது. அரசியல் அமைப்பு சட்டத்திற்குள் நிற்கமுடியாது போன்ற கருத்துக்கள் அப்போது

புகழ்பெற்று இருந்தன. பகுனின் புருதானுக்கு ஹெகலை அறிமுகப்படுத்துகிறார். புருதான் பற்றி நல்ல மரியாதையை பகுனின் கொண்டிருந்தார். கோட்பாட்டு சோசலிஸ்ட்களைவிட புருதான் மேலானவர் என்பார் பகுனின்.

ஹெகலின் கட்டுமானம் என்பதில் அழிவு என்பதும் பகுதிதான் என்பதை ஏற்றவர் புருதான். சமுக அமைப்பு அரசியல் அமைப்பின் மோதல் வேறுபாடுகளை தாமஸ் பெயின் சொன்ன வகையில் ஏற்றவர் புருதான். இவைகளை கொண்டு தனது அனார்க்கிச சாரத்தை வெளிப்படுத்தியவர். ஆரம்பத்தில் பகுனின் முழுமையாக புருதானை புரட்சிகரவாதி என கொண்டாடினாலும் மார்க்சைபோல் பின்னாட்களில் விமர்சன பார்வையுடன் அவரை ஐடியலிஸ்ட், மெடாபிசிசியன் என்கிற வகையில் விளக்கத் துவங்கினார். 1873ல் புருதான் குறித்த மார்க்சின் விமர்சனத்தை ஏற்பதாகவும் தெரிவித்தார்.

பொருள்முதவாத வரலாறு மார்க்சின் உன்னத பங்களிப்பு என பகுனின் இக்காலத்தில் பேசத்துவங்கினார். பாரிசில் மார்க்சை சந்தித்தபின் பாராட்டுக்களை தந்தார். மார்க்ஸ் என்னைவிட பெருமளவு முன்னேற்றகரமான சிந்தனையில் இருந்தார். அதிகம் கற்றவராக இருந்தார். அப்போது எனக்கு அரசியல் பொருளாதாரம் என்னவென்றுகூட தெரியவில்லை. எனது சோசலிசம் உள்ளுணர்வு வசப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது. என்னைவிட இளையவர் என்றாலும் 1847லேயே சில அடிப்படைகளை அவர் நிறுவினார். நாங்கள் அடிக்கடி சந்தித்தோம். அவரின் கற்கும் தீவிரம், உழைப்பு என்பது மரியாதைக்குரியது. சிலநேரம் தனிப்பட்ட கர்வம் மார்க்சிடம் தெரிந்தாலும் பாட்டாளிகளுக்காக உழைக்கிறார் என்கிற பதிவை மனம் திறந்து பகுனின் செய்தார்.

பகுனின் போலந்து நண்பர்களுடன் சுவிட்ஜர்லாந்த் சென்றார். அங்கு சோசலிஸ்ட்களின் வழக்கில் சிக்கி தனது ருஷ்யா ராணுவ அதிகாரிக்குரிய அனைத்தையும், நோபிலிட்டி பிரபுக்குல சிறப்பு சலுகையையும் இழந்தார். சுவிஸ் நாட்டின் பல்வேறு உட்கிராமங்களில் அலைந்து திரிந்தார். நவ 29 1847 போலந்து எழுச்சி வார்சாவில் ஏற்பட்டது. பகுனின் போலந்து ஆதரவு உரை சிறப்பாக வரவேற்கப்பட்டது. ருஷ்யனாக இருந்தாலும் போலந்தின் விடுதலைக்காக கலகக்காரர்களுடன் பகுனின் நிற்பதை ருஷ்யா கண்ணுற்றது. ருஷ்யாவும் புரட்சியை காணும் என அவர் பேசினார். பிறகுதான் பாரிசில் மார்க்ஸ் தொடர்பு அவருக்கு கிட்டியது..

பாரிசிலிருந்து பகுனின் வெளியேற வேண்டும், அவர் தலையை கொணர்பவர்களுக்கு 10 ஆயிரம் ரூபிள் என ஜார் அறிவித்தார். வெளியேற்றப்பட்ட பகுனின் மார்க்சைப்போலவே பிரஸ்ஸல்ஸ் சென்றார். 1848 ஜூனில் அவர் ஸ்லோவியர்- போலந்தினர் காங்கிரஸ் அமர்விற்கு சென்று அவர்களின் திட்டம் ஒன்றை எழுதினார். ஆங்கில வியாபாரிபோல தனது தலைமுடியை மாற்றி மாறுவேடத்தில்தான் அவர் செல்லவேண்டியிருந்தது



பகுனின் 1847-48களில் ருஷ்யன் ஏஜண்ட் என்கிற தாக்குதலுக்கு உள்ளானார். மற்றொருபுறம் ஜார் அரசனை கொல்ல ஏஜெண்ட்களை ஏற்பாடு செய்து அவர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுத்தார் என்ற குற்றசாட்டும் எழுந்தது. பகுனின் எழுத்துக்களில் ஜெர்மன், போலந்து புரட்சிகர தொடர்புகள் இருப்பதாக உறுதி செய்து அவரை கைது செய்தனர். பிரஷ்ய அரசு அவரை செப்டம்பர் 1848ல் வெளியேற்றியது மாறுவேடத்தில் அவர் பயணிக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

II

பகுனின் புரட்சியை பெரும் சிந்தனைக்கு பின்னர் வரும் ஒன்றாக கருதவில்லை. தன்னெழுச்சி (Revoultion is instict rather than thought) என்கிற புரிதலுடன் இருந்தார். அவர் ஜெர்மன் மொழியில் எழுதுவதைவிட பிரஞ்சில் எழுதுவதை எளிதாக கருதினார். ஆரம்பகால ருஷ்ய சோசலிஸ்ட்கள் பகுனினால் ஈர்க்கப்பட்டார்கள். அதிகாரம் என்பது அதுயார் கையில் இருந்தாலும் ஒடுக்குதலையே செய்ய விழையும் என்றார் புருதான். 1848ல் பிரான்சில் நடந்த எழுச்சியை புருதான் விவாதித்தார்.. அதிகாரம் என்பது முன்முயற்சியற்றது. முன்முயற்சியோ சமூக மாற்றத்திற்கு மிக அவசியமானது. எனவே அதிகாரம் புரட்சிகரமான ஒன்றல்ல என்றார் புருதான். மனித மூளையில் புரட்சி முதலில் பற்றவேண்டும். சமுக மாற்றத்திற்கு வன்முறை அவசியமற்று போகலாம் என்றார். ஹெர்சன், பகுனின் இருவரும் புருதானுடன் நெருக்கமாக இருந்தார்கள்.

ஹெர்சன் ருஷ்யா திரும்பினார். தொடர்ந்து ஜாருக்கு எதிராக எழுதியதால் ருஷ்யாவிலிருந்து முழுமையாக 1848ல் வெளியேறினார். பழைய உலகம் சாகட்டும்! அழிவும் குழப்பமும் நீடிக்கட்டும்! குழப்பத்திலிருந்து சோசலிசம் பிறக்கட்டும் போன்ற முழக்கங்களை ஹெர்சன் வைத்தார். ஹெர்சன் மாஸ்கோவில்தான் புரட்சி உருவாகவேண்டும் என்றார். அய்ரோப்பிய நாகரீகம் வீழவேண்டும் என்றார். கிராஜுவலிசம் என்கிற தன்மையை அவர் ஏற்கவில்லை. சில நேரங்களில் மார்க்ஸ்- எங்கெல்ஸ் புரட்சிகர தன்மைகளை நீர்த்து போக வைக்கிறார்கள் என்கிற குற்றசாட்டை முன்வைத்தார் ஹெர்சன். புரட்சிகர பாராளுமன்ற நிராகரிப்பு (Revolutionary negation of parliamentarism) என ஹெர்சன் சிந்தனையை மதிப்பிடுகிறார்கள்.

1848 புரட்சிக்கு பின்னர் பகுனின் எழுதிய ஸ்லாவியர்களுக்கு வேண்டுகோள் என்பது பல ஆய்வாளர்களால் முக்கிய ஆக்கமாக சொல்லப்படுகிறது. அதில் பூர்ஷ்வாக்கள் எதிர்புரட்சியாளர்கள், தொழிலாளிவர்க்கத்தின் கைகளில் புரட்சியின் எதிர்காலம், ஆஸ்திரியா சாம்ராஜ்யத்தின் தகர்வு மத்திய கிழக்கு அய்ரோப்பிய நாடுகளில் குடியரசிற்கு முன்நிபந்தனை போன்ற கருத்துக்களை அவர் தந்திருந்தார். எங்கு வெகுமக்கள் கேடுகெட்ட வாழ்க்கை சூழலில் அவதிப்படுகிறார்களோ, கல்வி மறுக்கப்படுகிறதோ, ரொட்டிக்கு அல்லாடுகிறார்களோ, ஓய்வு கூட கொடுக்கப்படாது சுரண்டப்படுகிறார்களோ அங்கு சுதந்திரம் என்பதெல்லாம் பெரும் பொய் என உலகம் உணரட்டும். எனவே சூழலை முற்றிலுமாக மாற்ற போராடவேண்டும். இந்த சமூக

அமைப்பை தூக்கி வீசுவது என்பது தலையாய சமுக பிரச்சனை என எழுதினார் பகுனின்.

1849ல் இசைகலைஞர் வாக்னருடன் பகுனின் தங்கினார். ஏப்ரல் 1849ல் பகுனின் ரிச்சர்ட் வாக்னரின் பீதோவன் 9வது சிம்பெனி நிகழ்வில் பங்கேற்கிறார். உலகில் அனைத்து இசைகளும் அழியும்போதுகூட அவை இந்த இசையை காப்பாற்றவேண்டும் என உறுதிமொழியை எடுத்துக்கொள்ளட்டும் என்று சொல்லி வாக்னரை அவர் பாராட்டுகிறார். நட்பு பலப்பட்டு வாக்னர் இல்ல விருந்தாளியாக அடிக்கடி பகுனின் சென்றார். வாக்னர் துணைவியார் இந்த விருந்தாளி நண்பர் இப்படி இறைச்சியை அள்ளி சாப்பிடுகிறாரே, ஒயினுக்கு பதில் பிராந்தியுடன் இருக்கிறாரே என வியந்து போனார். காட்டுமிராண்டிப்போல் இருக்கும் அந்த நண்பர் விவாதங்களில் சாக்ரடிஸ் போல் பளிச்சிடுகிறார். அவர் வலுவான வாதங்களை எப்போதும் வைத்து வெல்கிறார் என வாக்னர் பதிவு செய்துள்ளார். நண்பர்கள் உபசரிப்பில் அவர்களிடமிருந்து பெறும் உதவித்தொகை கடன்களில்தான் பகுனின் வாழ்க்கை நடந்துகொண்டிருந்தது.

மே 10 1849ல் இரவில் அவர் கைது செய்யப்படுகிறார். சிறை வாழ்க்கையில் ஏது வாழ்க்கை, சிந்தனை மட்டுமே மிஞ்சுகிறது என்ற அனுபவம் பகுனினுக்கு ஏற்பட்டது. ஷேக்ஸ்பியர், பிரஞ்சு வரலாறு போன்ற புத்தகங்கள் கொடுக்கப்பட்டாலும் , தினசரி பத்ரிக்கைகளுக்கு தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. 1850 ஜூனில் அவர் பிரேக் சிறைக்கு அழைத்துவரப்பட்டார். நீதிமன்ற விசாரணைக்குப்பின்னர் அவருக்கு 1851ல் மரணதண்டனை என்கிற தீர்ப்பை தந்தனர். ஆயுள் தணடனையாக பின்னர் அதை அவர்களே மாற்றினர்.

ஜாரின் அதிகாரி கவுண்ட் ஆர்லவ் என்பார் ஜூலை 1851ல் சிறையில் பகுனினை சந்தித்து மரணதண்டனை நிறைவேறாமல் பார்த்துக்கொள்ளலாம். கருணை மனு ஒன்றை நீதிமானுக்கு வேண்டுகோள் போல் அல்லாமல் ஆன்மீக ஆத்மார்த்த தந்தைக்கு எழுதுவதுபோல் ஜார் மன்னருக்கு எழுத அறிவுறுத்தினார். பகுனினின் கருணை மனு சென்றது . நிகோலஸ் மன்னர் எந்த ஒரு பாவியும் வருந்தி பிராயசித்தம் கேட்டால் மன்னிக்கவேண்டும். காப்பாற்றப்படவேண்டும். ஆனால் உண்மையானதாக இருக்கவேண்டும் என கருணைமனுவில் குறிப்பு எழுதினாலும் அவர் பகுனின் விடுதலை குறித்து எந்த அவசரமும் காட்டவில்லை.

ஆறு வருடங்களாக குடும்பத்தார் பார்க்க முடியாமல் இருந்த பகுனினை சிறையில் பார்ப்பதற்கு அவர் தந்தை சகோதரிக்கு அனுமதியை மன்னர் தந்தார். கண்பார்வை மங்கிய 83 வயது தந்தை 3 நாட்கள் பயணித்து

சென்றால்தான் பகுனினை பார்க்க இயலும் என்ற நிலையில் சகோதரர் ஒருவருக்கு அனுமதி அளித்தனர். இருட்டறை கொடும் சிறைவாசத்தால் 1854ல் பகுனின் உடல்நிலை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. சிறைஉணவு மூலவியாதியை அவருக்கு உருவாக்கியது. எலும்புருக்கி நோயும் ஏற்பட்டது. எப்போதும் காதில் சத்தம் கேட்க துவங்கியது. பற்கள் விழத்துவங்கின. அடிக்கடி பார்க்கவந்த சகோதரியிடம் அவர் மனம் உடைந்து எழுதிய பென்சில் குறிப்புகளை தந்தார். உயிருடன் புதைக்கப்படுவது போன்ற நிலை. சாகசங்கள், புரட்சிகர கனவுகள் இருந்தாலும் நான்கு சுவருக்குள் அடைப்பட்டு நான் இற்று வீழ்கிறேன் . புகழ்வாய்ந்த நெப்போலியனாக இருந்தாலும் கருணை வடிவமாக ஏசுவே ஆனாலும் இந்த சிறையிருட்டில் பைத்தியமாகிவிடுவார்கள். அவர்களே ஆகிப்போவார்கள் என்றால் என்ன புத்தி இருந்தால் என்ன நான் எம்மாத்திரம் என வேதனை விம்மல்கள் அக்குறிப்பில் பட்டுத்தெறித்தன...

பகுனின் ஆகஸ்ட் 1849 முதல் மே 1850 வரை கொனிஸ்டெயின் எனும் சிறையில் வைக்கப்பட்டார். அவரை விசாரித்து மரணதண்டனை என தீர்ப்பிடப்பட்டது. அவர் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட நிலையில் பிரேகிற்கு அனுப்பபட்டார். மரணதண்டனைக்கு பதிலாக.. அங்கு அவர் சுவர்களுடன் சங்கிலியால் ஆறுமாதம் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார். அவருக்கு ஆஸ்திரியா அரசாங்கம் மீண்டும் மரணதண்டனை என்றது. பிறகு அதை ஆயுள் தண்டனை என குறைத்தனர். 1851ல் அவருக்கு பிணைக்கப்பட்டிருந்த முரட்டு சங்கிலியின் அளவு குறைக்கப்பட்டது.

1851ல் அவர் அலெக்சிச் எனும் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டார். ஜார் மன்னன் தூதன் ஒருவனின் மூலம் பகுனின் தனது புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் பற்றிய அறிக்கை ஒன்றை தரவேண்டும் என சொல்லப்பட்டது. தனது அவமதிப்பை பொறுத்துக்கொண்டு அதை பகுனின் செய்ததாக ஆல்ட்ரெட் தெரிவிக்கிறார். பகுனின் தாயாரும் இரண்டாம் நிகோலஸ் அலெக்சாந்தர்க்கு விண்ணப்பித்தார். உங்கள் மகன் உயிருடன் இருக்கும்வரை அவர் சுதந்திரமாக இருக்கமுடியாது என்ற பதிலை அரசாங்கம் அனுப்பியது.

பிப்ரவரி 4, 1857ல் பகுனின் மறுபடியும் பெட்டிஷன் வேண்டுகோள் மனு அனுப்பினார். அதில் எனது கடந்தகால வாழ்வை என்னவென்று சொல்வது.. குற்றங்கள் தவிர வேறு எதுவும் நான் செய்யவில்லை. அவற்றை எனது இரத்தத்தால் துடைக்கவிழைகிறேன். எனது பலவீனத்திற்காக நான் வெட்கப்படவில்லை. காராக்கிருக தனிமை சிறையில் இருப்பது சாவைவிட பயங்கரமாக இருக்கிறது. எனது இதயத்தின் அடிஆழத்திலிருந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன். மிக அதிகமான இத்தண்டனையிலிருந்து என்னை விடுவிக்க வேண்டுகிறேன் என வேண்டியிருந்தார்.

ஆகஸ்ட் 1856ல் அலெக்சாந்தர் ஜார் பலரை விடுவித்தார். ஆனால் பகுனின் விடுவிக்கப்படவில்லை.. சைபீரியாவிற்கு கடின உழைப்புமுகாமிற்கு கடத்தப்படுதல், சொத்து பறிப்பு என உத்தரவு இடப்பட்டது.

1857ல் அவர் மேற்கு சைபீரியவிற்கு அனுப்பபட்டார். அங்கு உள்ளார்ந்த தோம்ஸ் பகுதி ஒன்றில் அவர் வசிக்க அரசாங்கம் அனுமதி தந்து இடம் கொடுத்தனர். சைபீரியாவில் கடத்தப்பட்டு வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் பெரும் அறிவுஜீவிகளாகவும் போராட்டக்காரர்களாகவும் இருப்பர். அரசியல் காரணமாக அங்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் செலவை தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். கடினமான வாழ்க்கை சூழலை பகுனின் சந்திக்கவேண்டியிருந்தது. இந்நிலையில் அங்கு க்வியாகோவிஸ்கி என்கிற போலந்து வர்த்தகர் குடும்பத்தாருடன் நட்பு ஏற்பட்டது. அவரது பெண் அந்தோனியாவுடன் காதல் மலர்ந்து திருமணம் என இருவரும் முடிவெடுத்தனர். அந்தோனியாவிற்கு வயது 18. மணவாழ்க்கை எனில் குடும்பம் நடத்த பணம் தேவை. அரசாங்கம் அவருக்கு அங்கு குமாஸ்தா வேலை கொடுத்தது. மாபெரும் ஜார் குடும்ப உறவினர், ராணுவ அதிகாரியாக இருந்தவர், மரண தணடன பிறப்பிக்கப்பட்டவர் சைபிரியாவில் கடத்தப்பட்டு குமாஸ்தாவாக வாழ்ந்துகொள் என சொல்லப்பட்டதை வேண்டாம் என உதறினார் பகுனின். 1858ல் அந்தோனியாவை மணம் முடித்தார். 1859ல் ருஷ்யா கைப்பற்றிய அமுர் எனும் பகுதியில் தங்கிட பகுனின் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

பகுனின் வேறு ஒரு உறவுக்காரர் கிழக்கு சைபீரியாவின் கவர்னர் ஆக வந்தார். அவர் வந்தபின் வர்த்தக நிறுவனம் ஒன்றில் பகுனினுக்கு வேலை கிடைத்து வர்த்தகம் தொடர்பாக சைபீரியா முழுமையும் சுற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. பகுனின் தாயார் ஜாரிடம் தொடர்ந்து வின்னப்பித்து வந்தார். சைபீரியா கவர்னரும் அவரை ரஷ்யா திரும்பிட ஏற்பாடுகள் செய்வதாக சொன்னார். பகுனின் உடல்நிலை தேறியது. மீண்டும் புரட்சிகர எண்ணங்கள் அவரை உந்தி தள்ளின இத்தாலியில் கரிபால்டி சுதந்திர கொடியை உயர்த்தினார். பகுனின் தனது புரட்சிகர என்ணங்களை அடக்கி கொள்ள முடியாமல் வெளியேற முயற்சித்தார். ஜாருக்கு எழுதிய கருணை மனுக்களை அவர் மறந்தார்.

கம்பெனியிடமிருந்து இரு வருட ஊதியம் என 5000 ரூபிள்கள் பெற்றுக்கொண்டு மனைவியையும் அழைத்துக்கொள்கிறேன் என உறுதி தந்துவிட்டு 1861 ஜூனில் வெளியேறுகிறார். 2000 மைல்கள் 4 வாரங்களில் அவர் பயணித்தார் என வரலாற்று அறிஞர் ஈ எச் கார் சொல்கிறார். ஆகஸ்ட் 4 1861ல் ஜப்பானிய துறைமுகம் ஒன்றை அடைந்தார். அக்டோபர் 14 அன்று சான்பிரான்சிஸ்கோ வந்தார். பின் நியுயார்க், போஸ்டன் சென்றார். லிவர்பூல் சென்று டிசம்பர் இறுதியில் லண்டனை வந்தடைந்தார்.

பகுனின் தன் பிரஞ்சு நண்பர் தரும் நிதியை கொண்டு லண்டன் வாழ்க்கையை நடத்தினார். போட்கின் என்ற அந்த நண்பர் 23 பவுண்ட்கள் தருவார். பழைய நண்பர் ஹெர்சன் 10 பவுண்ட்கள் தருவார். துர்கானேவ் வருடத்திற்கு 1500 பிராங்கிற்கு ஏற்பாடு செய்வதாக உறுதி அளித்தார். ஆனால் பகுனின் அதைப்பெற ஆர்வம் காட்டவில்லை என்கிறார் இ எச் கார். தான் பாரிசிலோ கல்கத்தாவிலோ இருக்கவேண்டும் என ஹெர்சன் விரும்பியதாக குறிப்பு ஒன்றை பகுனின் கடிதம் மூலம் அறியமுடிகிறது. பகுனின் போலந்து, ரஷ்யா, இத்தாலி புரட்சிகர சக்திகளுடன் தொடர்புகொண்டு செயல்படத்துவங்கினார். பேசக்கூடிய அளவிற்கு ஆங்கில புலமையை வளர்த்துக்கொண்டார். மாஜினியுடன் சிறிது காலம் நெருக்கமான உறவுகளை வைத்திருந்தார்.

பகுனின் 1862ல் தனது முழுகவனத்தையும் ரஷ்ய ரகசிய குழுக்களுடன் குவித்தார். அவர் நெறியாளராகவும் ஹெர்சன் வெளியீட்டாளராகவும் செயல்படத்துவங்கினர். அவர்கள் பயன்படுத்திய ரகசிய சமிக்ஞைகள் போலிசாரால் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவையாக இருந்தன. பகுனினுக்கு பிரைக்லாவ் என்கிற ரகசிய பெயரிடப்பட்டிருந்தது. ரஷ்ய பயணிகள் சிலரை நம்பி பகுனின் கரிபால்டி உட்பட பலருக்கு எழுதிய கடிதங்கள் ருஷ்யா அதிகாரிகளால் கைப்பற்றப்பட்டன. துர்கனேவ் போன்றவர்கள் பீட்டர்பர்க்கிற்கு 1863ல் விசரணைக்கு அழைக்கப்பட்டனர்.

பகுனினின் ரகசிய குழு முயற்சிகள் வெற்றிபெறவில்லை. ஹெர்சனின் முழக்கமான நிலம்- சுதந்திரம் (Land and Liberty) சிலரை கவ்விப்பிடித்தது. 1862 ஆகஸ்டில் அவர் பாரிஸ் செல்லும்போது அவர் தொடர்ந்து ஆதரிக்கும் போலந்து புரட்சியாளர்கள், முந்திய ராணுவ தளபதிகளை சந்தித்தார். போலந்து விடுதலைக்குரிய கட்டுரைகளை ஹெர்சன், பகுனின் தாங்கள் நடத்திய தி பெல் இதழில் இடம்பெற செய்தனர்.



III

1863 ஜனவரி இறுதியில் போலந்து எழுச்சி ஏற்பட்டது, கொரில்லா போர்முறை கையாளப்பட்டது. பகுனின் எழுச்சி நடைபெறும் இடங்களில் இருக்கவேண்டும் என விழைவுகொண்டவர். ருஷ்ய ராணுவம் போலந்தினரை கடுமையாக தாக்கி அழித்தது. வார்சா புரட்சிகர கமிட்டிக்கு தனது சேவையைத்தர பகுனின் முன்வந்தார். ருஷ்யர்களை பற்றிய அவநம்பிக்கை அந்த புரட்சிகாரர்களிடம் இருந்தது.

ஸ்வீடன் சென்ற பகுனினுக்கு அங்குள்ள தீவிர நண்பர்கள் சிலர் வரவேற்பை தந்தனர். ஸ்டாக்ஹோமில் அவர் பெயர் பரவத்துவங்கியது. பகுனின் மற்றும் அவர் துணைவியார் அக்டோபர் 1863வரை ஸ்டாக்ஹோமில் இருந்தனர். அங்கிருந்து அவர்கள் இத்தாலி சென்றனர். கரிபால்டியின் உதவியாளர்கள் அக்குடும்பத்தை வரவேற்று உபசரித்தனர். இத்தாலியில் பகுனின் செல்வாக்கு பெறத்துவங்கினார். கரிபால்டி தங்கியிருந்த இடத்திற்கு சென்று சந்தித்து விடுதலை இயக்க நிலைமைகள் குறித்து உரையாடினர். பின்னர் பிளாரன்சில் அவர்கள் தங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. கரிபால்டிக்கு கடவுள் நம்பிக்கையும் மனித வரலாற்று கடமை உணர்வும் இருந்தது. கடவுள் இருப்பால் மனிதன் அடிமையாக இருக்கிறான். மனிதன் சுதந்திரமானவன். எனவே கடவுள் இல்லை. இந்த குழப்பத்தில் தெளிவாக இருத்தல் வேண்டும் என்கிற சிந்தனையை பகுனின் வெளிப்படுத்தினார்.

அகிலத்திற்கு மார்க்ஸ் உடன் இணைந்து பகுனின் பயன்படலாம் என்கிற எண்ணம் சிலருக்கு உருவானது. இதையடுத்து நவம்பர் 3 1864ல் 16 ஆண்டுகளுக்கு பின்னர் இருவரும் சந்திக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்க்கு எழுதிய கடிதத்தில் இந்த 16 ஆண்டுகளில் முன்னேற்றம் தெரியும் வகையில் அவர் மாறியுள்ளார். அவரை பிடிக்கிறது என எழுதினார். பின்னர் பகுனினுக்கு அடுத்த மாதங்களில் மூன்று கடிதங்களை மார்க்ஸ் எழுதினார். அகிலத்தின் அறிக்கையை கரிபால்டிக்கு தந்து இத்தாலியில் மொழிபெயர்க்க வேண்டினார். பகுனினுக்கு இத்தாலியின் மாஜினி, கரிபால்டி ஆகியவர்களின் தேசியவாதம் புரட்சிகரமாக தோன்றவில்லை. அவர் தனது புரட்சிகர தெளிவு அறிக்கை (Revoultionary Catechism) மூலம் தன்னை தேசியவாத எல்லைக்கு வெளியே நிறுத்திக்கொண்டார். இருக்கின்ற மத, அரசியல், பொருளாதார சமூக மற்றும் அனைத்துவகைப்பட்ட நிறுவனங்களையும் தீவிரமாக அழிப்பது- மாற்றாக சுதந்திரம் , பகுத்தறிதல், நீதி, உழைப்புகொண்ட சமூகத்தை நிலைநிறுத்தல் அவசியம் என்றார்.

இத்தாலியில் அவர் இருந்த 1864-67 காலத்தில் அவரிடம் அனார்க்கிச கருத்துக்கள் உயர் வடிவங்களை எய்தின. 1864ல் அவர் ரகசிய புரட்சிகர சர்வதேசம் என்கிற அமைப்பை உருவாக்கினார். அதன் திட்ட அறிக்கை 1865-66 காலங்களில் உருப்பெற்றது. அவரது Revoultionary Catechism, National catechism போன்றவை அனார்க்கிச இயக்கத்தின் அடிப்படைகளாக என மதிப்பிடப்படுகின்றன.

1867-72 காலங்களில் தன்னை அரசியல் புரட்சிகர சிந்தனையாளராக தனது பேச்சு எழுத்துக்கள் மூலம் பகுனின் வெளிப்படுத்திகொண்டார். ஜனநாயகவாதிகளே திரளுங்கள் என்கிற அழைப்புடன் 10 ஆயிரம்பேர்கள் கையெழுத்திட்ட 6000 பேர் பங்கேற்ற ஜெனிவா காங்கிரஸ் 1867 செப்டம்பர் 9 அன்று கூடியது, கரிபால்டி பங்கேற்றார். பகுனின் ருஷ்ய பிரதிநிதியாக வந்தார். ஜான் பிரைட், ஸ்டுவர்ட் மில் போன்றவர்கள் கூட ஆதரவாக இருந்தனர். கரிபால்டி 'ரிலிஜன் ஆப் காட்' என்றார். சிலர் சோசலிசம் என்றனர். பகுனின் பிரஞ்சு மொழியில் பேசினார். ருஷ்யா காப்பற்றப்பட அங்கு பெடரலிசம், சோசலிசம் தேவை என்றார். மையப்படுத்தப்பட்ட அரசுகள் இருக்கும்வரை உலகில் அமைதி நிலவ முடியாது. அவற்றின் அழிவை நாம் விரும்பவேண்டும். கீழிலிருந்து தன்விருப்பத்தில் கம்யூன்கள் ஒன்று சேர்ந்து பிராந்தியங்கள், தேசங்கள், அய்க்கிய அய்ரோபிய நாடுகள் போன்றவை உருவாக்கப்படவேண்டும் என்றார். மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு எனில் அங்கு அமைதிக்கு வாய்ப்பில்லை எனவே அரசை அழித்தல் அவசியம் என்பது அவரது கோட்பாடானது.

1869ல் பகுனின் தனது துணைவியாருடன் ஜெனிவாவில் வசித்தார். அங்கு பாட்டாளிவர்க்கம் அரசியல் தொடர்பில் இருந்தார். 1869 செப்டம்பர் 6ல் அகிலத்தின் 4வது காங்கிரஸ் கூடியது. இதில் பகுனின் பங்கேற்றார். மார்க்சின் நம்பற்குரிய தோழர் எக்காரியஸ் பங்கேற்றார். மோசஸ் ஹெஸ் 'பாலே காங்கிரசில் கம்யூனிஸ்ட்களும் கலெக்டிவிஸ்ட்களும்' என கட்டுரை எழுதினார். பகுனின் தன் மீதான விமர்சனத்திற்கு பதில் தந்தார். அனார்க்கிஸ்ட்களாகிய தங்கள் மீது விமர்சன கணைகள் வருவதற்கு மார்க்ஸ்தான் மூல காரணம் என பகுனின் எழுதினார். அவர் என்னைப்பற்றி என்ன சொன்னாலும், அகிலத்திற்கு அளப்பரிய சேவை செய்து வருகிறார். நான் மார்க்ஸ் மீது சண்டை தொடுத்தால் அகிலத்தின் பெரும்பான்மை என்மீது பாயும். எனக்கு வேலை செய்ய கிடைத்துள்ள அந்த இடமும் இல்லாமல் போய்விடும் என எதார்த்த நிலையை எழுதினார் பகுனின். மார்க்ஸ் எங்கெல்சிடம் இந்த ருஷ்யன் அய்ரோப்பிய தொழிலாளிவர்க்கத்தின் எதேச்சதிகாரியாக என்னை பார்க்கிறார் என தெரிவித்தார்.

ருஷ்ய பதிப்பாளர் ஜெனிவாவில் பகுனினை சந்தித்து காபிடலை மொழிபெயர்க்க சொன்னார். பகுனின் நிதி கஷ்டத்தைப்பார்த்து முன்பணமாக 300 ரூபிளும் தரப்பட்டது. தன் நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் 784 பக்கமுள்ள காபிடலை தினம் மூன்று பக்கம் கூட மொழியாக்கம் செய்யமுடியவில்லை என பகுனின் எழுதினார். விரைவில் 10 பக்கம் என்ற அளவிற்காவது செல்லவேண்டும் என்ற உறுதி அவரிடம் ஏற்பட்டது. அவரது இளம் நண்பர் நீசாவ் (Nechaev) நேரிடையாக புரட்சிக்கு பணியாற்றாமல் இப்படிப்பட்ட செக்கமாட்டு வேலையிலிருந்து பகுனின் விடுபடவேண்டும் என வற்புறுத்தினார். அந்நண்பர் மோசடியானவர் என்பதை பகுனின் பின்னர் உணர்ந்தார்.

கார்லோ காம்புஸ்ஸி என்கிற இத்தாலிய அனார்க்கிஸ்ட் உடன் பகுனின் துணைவியாருக்கு உறவு இருந்து குழந்தை பிறந்தது. 1871 ஜனவரியில் பகுனின் தன் வறுமைச் சூழல் பற்றி குறிப்பு ஒன்றை விட்டு சென்றுள்ளார். மணிபர்ஸ் காலியாகவுள்ளது. அந்தோனியாவிற்கு 5 பிராங்க் மட்டுமே கொடுக்க முடிந்தது. வாங்கிய கடன்கள் எல்லாம் செலவாகிவிட்டது. வீட்டில் தேநீர் போடக்கூட வழியில்லை. அந்தோனியா எழுதிய கடிதம் ஒன்றிலும் இச்சூழல் உணர்த்தப்படுகிறது. எனக்கும் வயதாகிவிட்டது, எனது ரொட்டியைக்கூட சம்பாதிக்க முடியாத நிலயில் இருக்கிறேன். நான் நீண்ட நாட்கள் வாழமுடியாது. பொருளாதார கஷ்டம் பகுனினை வாட்டுகிறது. அவர் தனது சக்தி மற்றும் நெறி அனைத்தையும் இழந்து வருகிறார். தன்னைப்பற்றி நினைக்காமல் ஒவ்வொரு மனிதனின் விடுதலைக்காக தன்னை அர்ப்பணித்து கொண்டவரின் நிலை இப்படியாகவுள்ளது என அந்தோனியா எழுதியுள்ளார். ஓரிரு மாதங்களுக்கு பின்னர் பகுனினுக்காக இல்லாவிட்டாலும் அந்தோனியா குழந்தைகளுக்காக 1000 பிராங்க்ஸ் பணத்தை அவரது காதலன் காம்புஸ்ஸி அனுப்புகிறார். அந்தோனியா பெற்றோர் குடும்பம் மாதம் 50 ரூபிள் என அனுப்பத்துவங்கியது.

1871 நவம்பரில் குடும்பத்தில் இறைச்சி என்பதே இல்லை. விளக்கு ஏற்ற மெழுகுவர்த்திகள் இல்லை. அடுப்பெரிக்க விறகு இல்லை என்ற நிலை இருந்ததாக ஈ எச் கார் பதிவு செல்கிறது. வீட்டில் மிஞ்சி இருந்த 25 பிராங்க் அந்தோனியா சகோதரன் இறந்ததற்கு இரங்கல் தந்தி கொடுக்க செலவாயிற்று. 1872ல் அந்தோனியா குழந்தைகளுடன் பிராங்க்பர்ட் சென்றார். பிரிவு எவ்வளவு மாதங்களுக்கு அல்லது நிரந்தரமா என சோகம் ததும்பும் பகுனின் குறிப்பு ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இக்காலத்தில் இளைஞர் ஆர்மண்ட் ராஸ் என்பவர் பகுனிக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறார். 1873ல் அந்தோனியா இல்லாத

தனிமை இரவு முழுதும் விழிப்பு, வோட்கா அருந்துதல், நண்பர்களுடன் விவாதம் சச்சரவு என கழிந்தது, ஆஸ்த்மா நோய் அவரைத் தொற்றியது.

1873 செப்டம்பர் அக்டோபரில் கடும் சோர்வால் பகுனின் பாதிக்கப்பட்டார். மார்க்ஸ் உள்ளிட்டவர்களின் தாக்குதலை அவர் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அவர் மனம் நொந்து ஒதுங்கிவிடுவதாக எழுதினார். பொதுவாழ்க்கை வெறுப்பாகிவிட்டது. பல போராடங்களை நடத்தி களைப்பு வந்துவிட்டது. அறுபதை கடந்துவிட்டேன். அன்பிற்கு ஏங்கும் வாழ்க்கை வயதாக அதிகமாகிறது. அடுத்த தலைமுறை இளைஞர்கள் இனி பொறுப்புக்களை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படட்டும். சிசிபஸ் வேலையை இனியும் உருட்டிக்கொண்டிருக்க எனக்கு தெம்போ நம்பிக்கையோ இல்லை. இனி பட்டியலில் நான் இல்லை. இனி என்னை அமைதியாக இருக்க அனுமதியுங்கள். நான் ஒதுங்கிவிடுகிறேன். ஏச்சு பேச்சுக்கள் கேட்டு சலித்துவிட்டது என்ற நிலைக்குப் போனார்.

நான் பிறப்பால், வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வந்த பூர்ஷ்வா. உங்கள் மத்தியில் சில பரப்புரைகளை செய்தேன். கடந்த 9 வருடங்களாக அகிலத்தில் உலக தேவைகளுக்கு தீர்வு என்பதைவிட சிந்தனைகளுக்கான சண்டைதான் அதிகமாக நடந்துள்ளது என்றும் அவர் எழுதினார். இந்த உலகம் சிந்தனைகளால் காப்பாற்றபட்டுவிடும் எனில், நான் எவரையும் மறுத்து புதிய ஒன்றை கண்டுபிடிப்பேன். கோட்பாட்டு அம்சங்களுக்கான பெரும் பேச்சுக்கள், எழுத்துக்களுக்குரிய காலமல்ல இது என்பதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன்,... நேரம் செயலுக்கானது. பாட்டாளிவர்க்க அமைப்பு பாட்டாளிக்குரியதாக இருக்கவேண்டும் என்றார்.

IV

பகுனின் மேற்கோள் வாசகமான (dictum) அழிவிற்கான பேரார்வம் என்பதும் படைப்பிற்கான தாகமே (The passion for destruction is also a creative passion) என்பது புகழ் பெறத்துவங்கியது ஹெகலிடமிருந்தே மார்க்ஸ் போலவே பகுனின் துவங்கினாலும் 'ரீஆக்ஷன் இன் ஜெர்மனி' என்கிற கட்டுரையில் பாயர்பாக் தனது நல்லாசிரியர் என்கிறார் பகுனின். மார்க்சின் விடுதலை குறித்த பார்வை ஒடுக்கப்படும் வர்க்கத்தின் விடுதலை என்பதாக இருந்தது. பகுனின் அதீத அளவில் தனிமனித விடுதலை என வற்புறுத்தினார். சமுக அரசியல் முறையில் தனித்துவம் என்பதே பகுனினுக்குரிய சாரமான சிந்தனையாக மார்க்சின் மறுப்பாக இருக்கிறது என்கிற மதிப்பீட்டை வரலாற்றாய்வாளர் கார் தருகிறார்.

1873ல் வினோத முரண்பாட்டில் பகுனின் சிக்கினார். சுவிஸ் நாட்டில் வீடு சொத்து இருந்தால் தேச உரிமை பெறலாம் என நண்பர்கள் சொல்ல அவர் அதற்கு முயற்சி எடுத்து வீடும் வாங்குகிறார். தனிச்சொத்து பற்றி பெரிதாக பேசிய அவருக்கு இது சோதனைதான் என கார் எழுதுகிறார். சில நேரம் அடுத்தவேளை சோற்றுக்கே வழியில்லை என்ற நிலையில் இருந்த பகுனின் சில மாதங்களில் நண்பர்கள் உதவிட சொத்து பெறமுடிந்தது. கார்லோ கபியெரோ (Carlo Cafiero) என்கிற தெற்கு இத்தாலி சார்ந்த அனார்க்கிஸ்ட் தலைவர் தனது சொத்துக்களை விற்று பகுனின் வாழந்திட சுவிட்சர்லாந்தில் வீடு வாங்கிக் கொடுத்தார். அவ்வீடு புரட்சியாளர்களின் புகலிடமாக இருக்கும் எனவும் சொல்லப்பட்டது. முதலில் 50 ஆயிரம் ப்ராங்க் கார்லோ அனுப்பினார். அதே போல் மற்றொருமுறையும் அனுப்பியதற்கான செய்தியை கார் தருகிறார்.

1874ல் அந்தோனியா தனது மூன்று குழந்தைகளுடனும், தாயாருடனும் அங்கு வந்து சேர்கிறார். ஆனால் பகுனினுக்கு ராஸ் மற்றும் கபியெரோவுடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. வீட்டை இருந்த பசுமாடுகள், குதிரைகளுடன் கபியோரேவிற்கே எழுதிக் கொடுக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அந்தோனியாவிற்கு இந்த விஷயங்கள் எதுவும் தெரியாத நிலையில் பகுனின் மிகவும் அவதிக்குள்ளானார். அந்தோனியா வந்த சில நாட்களில் பகுனின் ராஸ் உடன் இத்தாலி சென்றார். அங்கிருந்து அந்தோனொயாவிற்கு அவ்வீடு குறித்த விவரங்களை விளக்கி எழுதினார்.

போல்கோனா (Bolgona) என்கிற பகுதியில் கலகக்காரர்களுடன் தபுருனி என்கிற பெயரில் பகுனின் மறைந்து வாழ்ந்தார். அங்கு கலகம் தோற்றவுடன் தற்கொலை செய்து கொண்டுவிடலாம் என கருதினார். பின்னர் அவர் முழுமையாக முக சவரம் செய்துகொண்டு மாறுவேடத்தில் நாட்டுப்புற பாதிரியார் போல பல இடங்களுக்கு சென்றார். பிறகு அவர் வீடு வாங்கிய சுவிட்ஜர்லாந்தின் லோகார்னோவிற்கு திரும்ப நினைத்தார். பகுனின் விளக்கம் வருவதற்கு முன்னரே அவ்வீடு புரட்சிக்காரர்களுக்கு சொந்தமானது அவரது கணவருக்கல்ல என்பதை அந்தோனியா தெரிந்துகொண்டார்.

பகுனின் தாஸ்தவஸ்கி சூதாட்டம் ஆடிய காசினோவிற்கு சென்று வரத்துவங்கினார். அந்தோனியா தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் காதலன் காம்புஸியிடம் போக முடிவானால் தற்கொலை செய்து கொள்வதை தவிர வழியில்லை என்ற மனநிலை அவருக்கு உருவானது. ஆனால் செப்டம்பர் 1874ல் தன்னுடன் லுகானோ எனும் பகுதிக்கு வந்து சேரும்படி அந்தோனியா கடிதம் எழுதினார். பகுனின் அக்டோபர் 7, 1874ல் அந்தோனியா இருப்பிடத்திற்கு சென்று சேர்ந்தார். சில நாட்களில் அப்பகுதியில் மாஜினி ஆதரவு பேராசிரியர்களுடன் நட்பு பூண்டார். காம்புஸி அவ்வப்போது அங்கு வந்து சென்றார். லுகோனாவில் காலையில் காபி பத்திரிகைகள் படிப்பது, நண்பர்களுடன் விவாதம், மாலை 4 மணியிலிருந்து 8 மணிவரை உறக்கம், சிறிது நேரம் அந்தோனியாவுடன், பின்னர் இரவு வெகுநேரம் கண்விழித்து படித்தல், எழுதுதல் என்கிற முறையை கையாண்டு வந்தார். அங்கும் அவருக்கு கடன் இல்லாமல் இல்லை.

பகுனின் தொழிலாளர்களுக்கு அனார்க்கிசம் பற்றி எடுத்துரைக்க துவங்கினார். நாம் நிறைய பேசிவிட்டோம். இனி வயதான காலத்தில் கற்றுக் கொள்வதுதான் உகந்தது என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில், ஷோபன்ஹேர் புத்தகங்களை தினமும் படிப்பவரானார். திரும்ப காபிடல் புத்தகம் வேண்டி நண்பர் ஆடால்ப் வோக்ட்க்கு எழுதினார். பூர்வீக ஊரான பிரேமுகினோவில் சொந்தமாக இருந்த காடுகளை விற்றால் பகுனின் பங்காக லட்சம் பிராங்க் கிடைக்கும் என சகோதரர் மத்தியில் பேச்சு எழுந்தது. பிப்ரவரி 1875ல் 28000 பிராங்க் கொடுத்து லுகனான் நகருக்கு அருகில் வில்லா ஒன்றை அவர் வாங்கியதாக குறிப்பு கிடைக்கிறது. தான் இடுகாட்டிற்கு போவதற்கு முன்னர் சொந்த ஊர் வந்து உறவினர் அனைவரையும் பார்க்க விரும்புவதாக பகுனின் எழுதினார். விவசாயம் என்பதில் ஆர்வம் கொண்டு உரங்கள் குறித்து தெரிந்து கொள்ள கெமிஸ்ட்ரி படித்தார் பகுனின். பலவகை விதைகளை தருவித்தார்.

பகுனின் உடல்நிலை தளரத்துவங்கியது. ஆஸ்த்மா, இதயநோய், கால் வீக்கம், காதுகேளாமையால் அவதிப்பட்டார். இத்தாலி தொழிலாளர் இருவர் காலை மாலை வந்து அவருக்கு ஆடை அணிவித்திட உதவினர். ராஸ், கபியெரோ போன்றவர்கள் அந்தோனியாவிற்கு தெரியாமல் பகுனினை பார்த்து சென்றனர். 1876ல் அலெக்சாந்திர வெபர் எனும் இளம் ருஷ்ய பெண் தினம் பகுனினை பார்க்க வரத்துவங்கினார். அவருக்கான தனி சிறுஅறையில் பல்வேறு மொழி புத்தகங்கள் , தினசரிகள் எழுதுகோல் மருந்துகள் ஆங்காங்கே முறையற்று காணப்பட்டன. வெபரிடம் அடிக்கடி ருஷ்யா தற்போது எப்படி இருக்கிறது எனக்கேட்டு அறிந்து வந்தார். அவரது சகோதரி தத்யானா அடிக்கடி சொல்லும் சாவது எப்படி அருமையாக இருக்கிறது என்பது அவருக்கு அடிக்கடி கேட்கத்துவங்கியது.

அந்தோனியா இத்தாலி போய்விடலாம் என வற்புறுத்த துவங்கினார். அரசியலில் ஈடுபடபோவதில்லை என ஆட்சியாளர்களுக்கு தெரிவித்து தங்கிவிடலாம் என்றார். வெபர் கடுமையாக இதை ஆட்சேபித்தார். பகுனின் தன் வரலாற்றை, பெருமிதத்தை இழந்துவிடுவார் என்றார் அந்த இளம் பெண் வெபர். ஆனால் அந்தோனியா பேச்சை பகுனினால் தட்ட முடியவில்லைல். தனது நம்பிக்கைக்குரிய செருப்பு தொழிலாளியுடன் அவர் ஜூன் 1876ல் லுகானோ விட்டு புறப்பட்டார். வழியில் பெர்னேவில் அடால்ப் வோக்ட் அவரை ரயில் நிலயத்தில் வந்து மருத்துவமனைக்கு அழைத்து சென்றார். பழம்பெரும் நண்பர்கள் பலர் மருத்துவமனை வந்து பார்த்தனர். அவர்களிடம் என் நினவுகளை நான் எழுதினால் யார் படிக்கப்போகிறார்கள் என வினவினார். ஷோபன்ஹார் புத்தகங்களை படிக்க வேண்டினார்.

அவரது உடல்நில ஒத்துழைக்க மறுத்து அவர் ஜூன் 28 1878ல் கோமாவிற்கு சென்றார். முன்னதாக அவரை தினமும் பார்த்து இசை குறித்து ரெய்ச்சேல் குடும்பத்தினர் பேசிவந்தனர். ஜூலை 1, 1876ல் சனிக்கிழமை மதியம் அவர்கள் வந்தபோது அவர் மறைந்த செய்திதான் கிடைத்தது. உடல் நிறம் மாறிப்போனது. ஜூலை 3 அன்று அவரின் இறுதி சடங்குகள் நடைபெற்றன. நாற்பதுபேர்களுக்கு குறைவாக பங்கேற்றனர். எவ்வளவு பெரிய சவப்பெட்டி என அவ்வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் சிரித்துக்கொண்டே பேசியதை கார் குறிப்பிடுகிறார். மிக எளிய முறையில் இறுதி சடங்குகள் முடிந்தன. வாழ்நாள் போராளி, அதிகாரத்திற்கு எதிரான குரல் எழுப்பிய போரளி எந்த பகட்டும் இல்லாமல் சவப்பெட்டிக்குள் அடங்கிப்போனார் என்கிறார் கார். அப்போது நேப்பிள்ஸ் நகரில் இருந்த அந்தோனியா பெர்ன் வருகிறார். அங்கிருந்த நண்பர்களுடன் நடந்தது குறித்து கேட்டறிகிறார்.

V

அகிலத்தில் மார்க்ஸ் உடன் பகுனின் பணியாற்றியபோது வேறுபாடுகள் எழுந்தன. மார்க்ஸ் பகுனினை ஜாரின் ஏஜெண்ட் என விமர்சித்தார். ஆனால் பகுனின் சிறைவதைகளை அறிந்த ஹெர்சன், மாஜினி இருவரும் மார்க்ஸ் தனது வார்த்தைகளை திரும்ப பெறவேண்டும் என வற்புறுத்தினர். மார்க்ஸ் திரும்பபெறவில்லை. லண்டனில் வாழ்ந்த பகுனினையே அங்கிருப்பவர் அறிந்திருந்தனர். அவர் குறித்த ருஷ்ய ஆவணங்கள் 60 ஆண்டுகளுக்கு பின்னர்தான் வெளியாயின.

1847-48 ல் பிரஸ்ஸல்சில் மார்க்சை பகுனின் சந்தித்தார். அவரது நண்பர் ஹெர்வேவிற்கு மார்க்ஸ் குறித்த தனது எண்ண ஓட்டத்தை பகுனின் எழுதியிருந்தார்.. மார்க்ஸ் சூழலை விஷமாக்குகிறார். கர்வம், கோட்பாட்டில் தற்பெருமை- நடைமுறையில் பயங்கொள்ளித்தனம், பிறர் குறித்து வம்பளப்பு, வாழ்க்கையில் இல்லாமை என்பன அவரது குணங்களாக இருக்கின்றன என்ற கடும் விமர்சனத்தை அதில் அவர் வைத்தார்.

1862-72 காலங்களில் பகுனினுடைய மிக உயர்ந்த கருத்துக்கள் வெளியாயின. இக்காலம்தான் அவருக்கு சிந்தனை மற்றும் உடல்ரீதியாக முக்கிய காலம் என்று தெரிவிக்கிறார் ஆல்ட்ரெட். பிளாங்கி சொல்வதுபோல ஒருவரை அவரது நேரடி ரிசல்ட் என்பதிலிருந்து அல்லாமல் அவர் ஏற்படுத்தும் மறைமுக விளைவுகளிலிருந்தும் எடைபோடவேண்டும். பகுனிடம் எந்த ரெடிமேட் பார்முலாவும் இல்லை. ஒருவர் தனது சொந்த மூளையை கசக்கி கொள்ளாமல் அவரது புத்தகங்களில் விடைதேடிக்கொண்டிருந்தால் கிடைக்காது என்கிறார் அல்ட்ரெட்.

1869ல் பகுனின் சமாதானம் மற்றும் விடுதலை காங்கிரஸ் லீகில் உரையாற்றினார். சிலர் மட்டும் மதிப்புமிகு மனித வாழ்க்கை வாழ்ந்திட பெரும்பான்மை உழைப்பாளர் மிருகத்தனமாக நடத்தப்படும் நாகரீகத்தை அவர் சாடினார். தனிநபராகவும் வர்க்கங்களாகவும் பொருளாதார சமூக சமத்துவம் என பேசினார். தான் கலெக்டிவிசம் என கம்யூனிசத்தை விளக்குவதாக குறிப்பிட்டார். கம்யூனிசம் என்கிற சிந்தனையை நான் எதிர்க்கவில்லை, மார்க்சியர் பேசும் அதன் அதிகாரத்தன்மையையே எதிர்க்கிறேன். சமூகம் கட்டப்படுவது என்பதானாலும், பகிர்வு என்றாலும் மேலிருந்து அதிகாரத்துவத்திலிருந்து தரப்படுவதாக இல்லாமல் கீழிலிருந்து நடைமுறைப்படுத்தப்படவேண்டும். வாரிசு சொத்துரிமை கூடாது. அது அரசின் விளவுதான் என்றார். தன்னை அவர் கம்யூனிஸ்ட் என அழைத்துக்கொள்வதை விட கலெக்டிவிஸ்ட் என அழைத்துக்கொண்டார்.

1848ன் பிரஞ்சு எழுச்சி ஒடுக்கப்பட்டதில் மனம் ஒடிந்தார் ஹெர்சன். ருஷ்யா ஏன் முதலாளித்துவத்தை அடையாமல் சோசலிச குடியரசாக மலரக்கூடாது என்ற கேள்வியை அவர் எழுப்பினார். அது தொழிலாளர் விவசாயிகள் குடியரசாக எழட்டும் என்றார். லண்டனில் இருந்த பகுனின் உடன் தொடர்புகளை தொடர்ந்தார். கான்ஸ்டிட்யூஷன் என்பதெல்லாம் மாஸ்டருக்கும் அடிமைக்கும் இடையேயான ஒப்பந்தம் என்றார். பகுனின் செல்வாக்கை அவரது எழுத்துக்களை மட்டும் வைத்து மார்க்சை எடைபோடுவதுபோல் போடவேண்டாம் என்றார் குரோபட்கின்.

தொழிலாளர்வர்க்கம் தங்களின் உயிர்ப்பான வர்க்கப்போராட்டத்தை மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரவர்க்கத்திடம் சர்வாதிகாரம் என்கிற பெயரில் சரண்டர் செய்து கொண்டுவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையை பகுனின் விடுத்தார். அவரின் சிறந்த படைப்பாக கடவுளும் அரசும் (God and State) விளங்குகிறது. மானுடத்தை மறுப்பதுதான் அரசு என்றார். அரசு என்பதை வைத்துக்கொண்டு உலக சமாதானம் என்றெல்லாம் பேசுவது அப்பாவித்தனமானது என்பதை அழுத்தமாக தெரிவித்தவர் பகுனின்.

மார்க்ஸ் மற்றும் அவரது நண்பர்கள் தன்னைப்பற்றி ஜார் ஏற்பாட்டில் ஷாம்பெயின் பார்ட்டி, பெண்களுடன் கொண்டாட்டமாக இருப்பதாக எழுதுகின்றனர். சிறைக்கொட்டடியில் வதைப்பைட்டிருந்த தன்னைப்பற்றி அவ்வாறு எழுதியதை அவர் முட்டாள்தனமானது என்று விமர்சித்தார். மார்க்ஸ் பகுனின் இருவரும் 1864ல் 16 ஆண்டுகளுக்கு பின்னர் சந்தித்துகொண்டனர். சந்திப்பு குறித்து இருவரும் பதிவிட்டுள்ள்னர்.

மார்க்ஸ் பகுனின் சந்திப்பு குறித்து எங்கெல்ஸ்க்கு தெரிவித்தார். மார்க்ஸ் அவரை எனது பழைய நண்பன் என குறிப்பிடுகிறார். மார்க்சின் அரசியல் குழாம் மற்றும் நண்பர்கள் வட்டம் பற்றி பகுனின் தனது விமர்சன மதிப்பீட்டை கொண்டிருந்தார். மார்க்ஸ் சுயக்காதல் கொண்டவர். அவர் தற்பெருமைக்கு சிறிய காயத்தைக்கூட அனுமதிக்கமாட்டார். அவரை நீங்கள் தொழவேண்டும். அவரது அன்பு கிடைக்க வேண்டுமெனில் அவரிடம் பயந்து நடந்துகொள்ளவேண்டும். அவரைச்சுற்றி புகழ்பாடிகளும் எடுபிடிகளும் இருப்பதையே அவர் விரும்புகிறார் என்கிற கடும் விமர்சனத்தை பகுனின் வைத்தார்.

மார்க்சின் மேதாவிலாசம் மீது பகுனினுக்கு மரியாதையும் இருந்தது. கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையை பகுனின் 1862ல் ருஷ்யனில் மொழிபெயர்த்தார். காபிடல் படித்துவிட்டு பிரமிப்பை வெளிப்படுத்தினார். ஹெர்சனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தன்னைப்பற்றிய சுயவிமர்சனத்துடன் மார்க்சை அங்கீகரித்து அவர்

எழுதினார். கடந்த 20 ஆண்டுகளாக சோசலிசத்திற்காக மிகத்திறமையாக பெரும் உழைப்பை மார்க்ஸ் நல்கிவருகிறார். இதில் அவர் முன்நின்று தலைமைதாங்கி வருகிறார். அவரின் பயன்தரும் இச்செல்வாக்கை எனது சுயவிருப்பங்களுக்காக குறைத்து அழிக்க நினைப்பது மன்னிக்கமுடியாத செயல். அவரை எதிர்த்த எனது போராட்டம் தொடரும். அவர் என்னை காயப்படுத்தியதற்காக அவரை எதிர்த்து நான் போராடவில்லை.அவரின் அரசு சோசலிசம் என்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை என தான் மார்க்சிடமிருந்து வேறுபடும் இடத்தை பகுனின் தெளிவுபடுத்தினார்.

ஜெனிவாவில் பிலிப் பெக்கர் எனும் கம்யூனிஸ்ட் மார்க்சின் காபிடலை பகுனினுக்கு கொடுக்கிறார். மிக முக்கிய, ஆழமான, கற்றறிந்த விஷயங்கள் கொண்ட ஆனால் புலனாகாத (abstract) புத்தகம் என்று சொன்ன பகுனின் தான் மார்க்சிற்கு நன்றி தெரிவித்தோ பாராட்டியோ எழுத மறந்ததாக சொல்கிறார். தனது மறதி மார்க்ஸிற்கு இழைக்கப்பட்ட மரியாதை குறைவாக பார்க்கப்பட்டுவிட்டது என்பதையும் பகுனின் உணர்கிறார். ஜென்னியும் பகுனின் ஒருவார்த்தைக்கூட எழுதாதை பற்றி குறிப்பிட்டு ருஷ்யர்களை நம்பவே முடியாது என பெக்கருக்கு கடிதம் எழுதுகிறார்.

லீப்னெக்ட், பெபல் போன்றவர்கள் தங்கள் பத்திரிகை எழுத்துக்கள் மூலம் பகுனினை விமர்சித்து ஜாரின் கைகூலி என எழுதினர். அகிலத்தில் கருத்துவேறுபாடுகள் முற்றிய நிலையில்கூட நண்பர் ஒருவருக்கு பகுனின் ஜனவரி 28 1872 கடிதத்தில் ஜெர்மன் குழுவின் தலைவர் மார்க்ஸ் போன்றவர்கள் லண்டனில் அகிலத்தில் கடுமையாக உழைத்துவருகிறார்கள் என்றே எழுதினார். ஆனால் இந்த மதிப்பிற்குரிய மனிதர்கள் என்னை பகைவனாக சித்தரிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் பகைவன் இல்லை என உணராமல் தவறிழைக்கின்றனர். அவர்களது அறிவுத்திறன், பாட்டாளிகள் பக்கம் நிற்கும் உறுதிப்பாடு ஆகியவற்றை நான் மதிக்கிறேன். நமது காலத்தின் பொருளாதார மற்றும் சோசலிசத்தில் ஜீனியஸ் மார்க்ஸ் என குறிப்பிட்டார் பகுனின். மார்க்சின் நண்பர் எங்கல்ஸ்கூட பெரும் புத்திமான் என்றார் பகுனின். அவர்களது சேவையை முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரிக்காமல் இருப்பது நன்றிகொன்றமைக்கு சமம் என்றார் அவர்.

பகுனின் தான் மார்க்ஸ் இடமிருந்து வேறுபடுவதை சுட்டிக்காட்டுகிறார். மார்க்ஸ் அரசு மூலம் நிர்வாகம் என மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்திற்காக நிற்கிறார். சர்வாதிகாரம் என்று சொல்கிறார். நிலம் மற்றும் அனைத்து மூலதனங்களும் அரசிற்கே சொந்தம். அரசாங்க அதிகாரிகள், வல்லுனர்கள் நிர்வாகம் செய்வர் என அங்கு நம்பப்படுகிறது. நான் சொல்வதும் அரசியல் சமூக சமத்துவம்தான். ஆனால் அரசு இல்லாமல் என்பதுதான் அதில்

முக்கியமானது. நாம் கட்டமைக்க விரும்பும் சமூகம் மேலிருந்த கட்டளைகளால் அமையக்கூடாது- சுதந்திரமாக கூட்டிணைவு கொண்ட தொழிலாளர்களால் சமூகம் கட்டமைக்கப்படவேண்டும் என்றார் பகுனின்.

மார்க்ஸ் குறித்த மற்ற விமர்சனம் அவரது இயல்பு குறித்ததாக இருந்தது. மார்க்ஸ் மற்றவர் புகழ் அடைவதை சகிக்காமல் இருந்தார். பொறாமைக்கூட கொண்டார். புருதானை தேவையில்லாமல் அவர் அடைந்துவந்த புகழுக்காகவே தாக்கினார். மார்க்ஸ் எப்போதும் எனது சிந்தனை என பேசுவார். ideas என்பது பொதுவானது- அனைத்து மிகச்சிறந்த எண்ணங்களும் பலரின் கூட்டுழைப்பின் வெளிப்பாடு என்பது தானே சரியானது என பகுனின் தனது வாதத்தின் மூலம் மார்க்சை விமர்சித்தார். மார்க்ஸ்- எங்கெல்ஸ் சோசலிச ஜனநாயக அலையன்ஸ் மற்றும் அகிலம் எனும் அறிக்கை மூலம் பகுனின்மீது கடும் விமர்சத்தை முன்வைத்தனர். மார்க்ஸ் வரலாற்றை எழுதிய ஒட்டோரூல், மெர்ரிங் கூட இதை ஏற்கவில்லை என்கிறார் அல்ட்ரெட். பகுனின் மார்க்சின் விமர்சனத்தை பாரா மிலிட்டரி வகைப்பட்ட கண்டனம் (gendarme denunciation) என சொல்லிவிட்டு அகிலத்திலிருந்து தான் விலகுவதாக அறிவித்தார்.

பகுனின் மறைந்த ஜூலை 1, 1876ல் அகிலம் தனது செயலையும் முற்றிலுமாக இழந்திருந்தது. ஸ்பெயின், இத்தாலி, அமெரிக்காவில்கூட அனார்க்கிஸ்ட்கள் செல்வாக்கும் போராட்டங்களும் தொடர்ந்தன. பகுனினை தோல்வியின் பரிதாபகர ஆளுமையாக சித்தரிப்பதை அல்ட்ரெட் விமர்சிக்கிறார்..

வன்முறை மூலம்தான் புரட்சி என்பதில் அவர் மார்க்ஸ் உடன் நின்றாலும் மார்க்ஸ் சொல்லும் ஒழுங்கமைந்த வர்க்க திரட்சி மூலம் புரட்சி என்பதற்கு பதிலாக அப்போதைய கோபத்தின் மூலம் விவசாயிகள் மற்றும் மனித கூட்டம் கொள்ளும் எழுச்சிதான் புரட்சி என கருதினார் பகுனின். உண்மையில் புரட்சிக்காரர்கள் இரத்தம் சிந்தப்படுவதை விரும்புவதில்லை- என்ன செய்வது முடியாட்சிகளும் அரசாங்கத்தையும் பயமுறுத்த அவ்வாறு சொல்ல வேண்டியுள்ளது என்றும் அவர் நண்பர்களுக்கு எழுதுகிறார். அனைத்துவகைப்பட்ட அதிகாரங்களும் வக்கரிப்புகளே- அனைத்துவகை பணிந்துபோதலும் அவமானகரமானவையே (All exercise of authority perverts, and all submission to authority humiliates) என்பார் பகுனின்.

தொழிலாளிவர்க்க அரசியல் அதிகாரம் மூலம் சாதித்துவிடலாம் என கம்யூனிஸ்ட்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் புரட்சிகர சோசலிஸ்ட்களாகிய நாங்கள் அரசியலற்ற அமைப்புகள் மூலம் அரசியல் அதிகாரம் என்பதற்கு எதிர்நிலை எடுப்பதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் திரளவேண்டும் என

விழைகிறோம் என பகுனின் எழுதினார். பகுனின் இச்சிந்தனை அவரது தடுமாற்றத்தைக் காட்டுவதாக கார் மதிப்பீடு செய்கிறார்.

அகிலத்தில் ஏற்பட்ட வேறுபடுகள் காரணமாக பகுனின் அவரது ஆதரவாளர்கள் செப்டம்பர் 1872 ஹேக் காங்கிரசில் வெளியேற்றப்பட்டனர். இது குறித்து செய்தி வெளியானது. பகுனின் லிபர்டி பத்திரிகை எடிட்டருக்கு எழுதினார். மார்க்ஸ் விஞ்ஞானபூர்வமாக முழுமுதல் உண்மை ஒன்றை கண்டுபிடித்ததுபோல் கற்பனை செய்து கொள்கிறார் என சொல்லி அவரை நான் கஷ்டப்படுத்த விரும்பவில்லை. அரசை அழிப்பது என்ற கருத்தில் நாங்கள் உறுதியாக நிற்கிறோம். அரசினுள் இருந்து அரசு மூலம் மக்களுக்கு தொழிலாளர்களுக்கு சுதந்திரம், விடுதலை தரமுடியும் என்பதை புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை. மார்க்சிஸ்ட்கள் கவர்மெண்டலிஸ்ட்களாக உள்ளனர். வெற்றியின் களிவெறியில் மார்க்ஸ் இருக்கலாம். இரு அணிகளின் கருத்து முரண்பாட்டில் இம்மி கூட தீரவில்லை என்றார் பகுனின். சீரானதாக இல்லாவிடினும் மார்க்ஸ் புரட்சிகர தாகம் நிறைந்தவர். ஆனால் பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் எவ்வாறு பிரச்சனையை தீர்க்கும் என்பதை ஏன் அவர் காணத்தவறினார் . இந்த விஷயம் தனக்கு ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது என்றார் பகுனின்.

அகிலத்தின் பிரச்சனைக்கு மார்க்சே காரணம். அவரின் சர்வாதிகாரமே காரணம். அகிலத்தின் துவக்க கர்த்தா மார்க்ஸ் என்றாலும் அதன் தந்தை என அவர் தன்னைக் கருதிக்கொள்கிறார். அவரின் இறுமாப்புதான் பிரச்சனையாகிறது எனவும் பகுனின் மார்க்சை விமர்சித்தார். அவர் மருத்துவச்சியாக இருக்கலாம் அகிலத்தின் பெற்றோர் அல்ல. ஹேக் காங்கிரசிலேயே மார்க்ஸ் அகிலத்தை கொன்றுவிட்டார். அதிகாரபூர்வ கொள்கை என அறிவித்துவிட்டால் அதற்கு பின்னர் என்ன விவாதம் நடைபெறமுடியும். விஞ்ஞானபூர்வமான அதிகார உண்மையை அப்பெரும் மண்டை தனியாக உழைத்து கண்டுபிடித்து உலகிற்கு கொடுத்துவிட்டதாக மார்க்சிஸ்ட்கள் சொன்ன பிறகு ஏது விவாதம். அந்த கமாண்ட்மெண்ட்களை மனப்பாடம் செய்யவேண்டியதுதான் என அவர் கேலியாக கேள்விகளை முன்வைத்தார்.

மாஜினியையும் மார்க்சையும் ஒப்பிட்டு பகுனின் பேசுகிறார். மாஜினி கடவுளை நம்பி அரசு குறித்து பேசினார், மார்க்ஸ் கடவுள் நம்பிக்கையாளர் அல்ல. ஆனால் மாஜினியின் கடவுளே பரவாயில்லைப்போல் உள்ளது என விமர்சித்தார். அவ்வப்போது அவர் எங்கெல்ஸ் குறித்தும் மார்க்சின் வலக்கரம் என பேசியுள்ளார். எங்கெல்ஸ், லசேல் போன்ற மார்க்சிய சோசலாஜிஸ்ட்கள் பொருளாதார வளர்ச்சியின் கட்டங்கள், சோசலிச புரட்சி என்று பேசுவது

குறித்து தனது கருத்துக்களை பகுனின் முன்வைத்தார். தவிர்க்கமுடியாத பொருளாதார கட்டங்கள் என பிற அனைத்தையும் நீக்கிவைத்து பேசுவது என்பதில் எனக்கு சந்தேகம் உள்ளது என பகுனின் எழுதினார்.



தற்காலத்தில் பிஸ்மார்க் எப்படியோ அப்படி அவரின் வழித்தோன்றலாக எதிர்கால பிஸ்மார்க்காக மார்க்ஸ் எனக்குப்படுகிறார் எனவும் பகுனின் எழுதினார். மார்க்சை தான் இழிவுபடுத்துவதாக கருதவேண்டாம் என தெரிவித்துவிட்டு அவ்வாறு எழுதினார் பகுனின். மார்க்சை ஒப்பிடும்போது பகுனின் செல்வாக்கு மிகுந்த ஈர்ப்புகொண்டதாக இருக்க முடியவில்லை. ருஷ்யாவில் டால்ஸ்டாய், குரொபோட்கின் போன்றவர்கள் வன்முறையற்ற அனார்க்க்சிசம் பக்கம் நின்றனர். ஸ்பெயின், இத்தாலியில்தான் பகுனின் செல்வாக்கு நீடித்ததாக இருந்தது.

VI

சோசலிசம் இல்லாத சுதந்திரம் நீதியற்றது. அதேபோல் சுதந்திரம் இல்லாத சோசலிசம் மிருகத்தனமானது (Liberty without Socialism is privilege, injustice; socialism without liberty is slavery and brutality) என எழுதினார் பகுனின். அவர் முறைப்படுத்தப்பட்ட சிந்தனை எதையும் தரவில்லை என பொதுவாக கருதப்படுகிறது. கோட்பாடுகளால், புத்தகங்களால், தயாரிக்கப்பட்ட சிஸ்டம் ஒன்றால் இவ்வுலகை எவரும் காப்பாற்றிவிடமுடியாது என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். தான் தேடிக்கொண்டிருப்பவன் (I am a true seeker) என்பார். குரோபட்கின் சொல்வது போல அவர் அறிவார்ந்த விற்பன்னராக இல்லாமல் இருக்கலாம் ஆனால் தார்மீக ஆளுமைக்குரியவர் (moral personality rather than intellectual authority). அவர் எழுத்துக்கள் அவரை கோட்பாடற்ற கிளர்ச்சிக்காரர் (undoctrinaire insurrectionist) என அடையாளப்படுத்துகின்றன.

வளர்ச்சி பெறாத நாடுகளின் அடிமட்ட மக்களிடமிருந்துதான் புரட்சி என அவர் கருதினார். சொத்தில்லாத, அன்றாடவேலை இல்லாத, எதுவுமே கிடைக்கப் பெறாதவர்கள்தான் அவரின் புரட்சிகரபகுதி- ஒழுங்கமைந்த தொழிலாளிவர்க்கமல்ல. ஆஸ்திரிய பேரரசை அழித்து பல ஸ்லாவியர் குடியரசுகளை உருவாக்குதல்தான் அய்ரோப்பிய புரட்சியின் நம்பிக்கையாகும் என அவர் கருதினார். .

ஹெர்சன் பகுனினை அமெரிக்கா இல்லாத கொலம்பஸ் மட்டுமல்ல கப்பலே இல்லாதவர் என்பார். முற்ற முடிவான மய்யப்படுத்தப்பட்ட செயற்கை உல்கு அவருக்கு ஏற்புடையதல்ல. அதிலிருந்து தப்ப விரும்பும் மனிதனாக அவர் இருந்தார். ஆய்வுக்கூட சோதனைகளின் பார்முலாக்களில் வாழ்க்கையில்லை எனக் கருதினார். அது பெரும் கொடுமையானது என்றார். உலக ராணுவ அரசுகள் அடித்துக்கொண்டு அழியும்- ஒன்று மற்றதை விழுங்கும் என அச்சமுற்றார்.

ஒவ்வொரு கட்டளையும் சுதந்திரத்தின் கன்னத்தில் விழும் அறையே (Every command slaps liberty in the face) என்றார் பகுனின். அவரைப் பொறுத்தவரை இந்த அரசாங்கம் மோசம் அந்த அரசாங்கம் நல்லது என்பதெல்லாம் இல்லை. அரசாங்கம் என்பதே ஆபத்துதான் மோசமானதுதான். மனிதகுலமே சுதந்திரமாக சமதையாக இருந்தால்தான் எனக்கும் சுதந்திரம். அதாவது எனது சுதந்திரத்தை வரையறுக்காத கட்டுப்படுத்தாத அடுத்த மனிதர்களின் சுதந்திரம் என்பதுமாக அது இருக்கிறது என்றார். பிரிந்துபோகும் உரிமை இல்லாத

ஃபெடெரலிசம் என்பதை பகுனின் ஏற்கவில்லை. அது உண்மையான ஃபெடெரலிசம் ஆகாது என்றார். கண்ணுக்கு தெரியாத புரட்சிகரகுழுக்களாக நாம் செயல்படவேண்டும். இருக்கின்ற அரசை அழிக்கவேண்டும். புதிய அரசை அதிகாரத்தை கட்டுவதல்ல நமது வேலை என்றார்.

பாட்டளிவர்க்க சர்வாதிகாரம் உலக புரட்சியில் தலைமை பொறியாளராக மக்களை நெறிப்படுத்தும் அதிகாரமாக செயல்படும் என்பதே அனைத்து மக்கள் இயக்கங்களையும் திசை திருப்பும்- புரட்சியை கொன்றுவிடும் என்பதை மார்க்ஸ் பார்க்க தவறிவிட்டார். எந்த வகையிலும் அரசியல் சர்வாதிகாரம் அரசு மறுகட்டுமானம் எனப்பேசுவது ஆபத்தானதே என்ற பார்வையை வைத்தார் பகுனின்.

வறுமையும் தாழ்வுற்ற நிலையும் மட்டுமே புரட்சியை உருவாக்கிவிடாது. தலமட்ட கலகம் எழலாம். ஆனால் மக்களிடம் சர்வாம்ச கொள்கை பற்ற வேண்டும். அது உரிமைக்கான ஆழமான பற்றுறுதி தாகமாக இருக்கவேண்டும். இந்த சிந்தனையும் வெகுஜன நம்பிக்கையும் இணையும்போது சமுக புரட்சி அருகாமைக்கு வரும் என்றார் பகுனின். வேர்க்கால் சமூகம் தனது அனுபவங்களின் வழியாக விருப்பங்களை உணர்ந்து வடிவங்கொடுக்கும் புதிய சமூக கட்டுமானத்தை செய்திடும். இப்படித்தான் சரியான சமூக புரட்சி சாத்தியம் என பகுனின் என விளக்கம் அளித்தார் . .

சமதையான மனிதர்கள் மத்தியில் மட்டுமே மனிதனின் உண்மையான சுதந்திரம் சாத்தியமாகும். ஒருவன் அடிமையாக இருந்தால்கூட அனைவரின் விடுதலை என்பது இல்லாமல் போய்விடும் என்பார் பகுனின். சமுக ஸ்தாபனங்கள் அனைத்திலும் சுதந்திரம், தனிநபர் சுதந்திரத்தில் சமுக ஒழுங்கு என சொன்னார் அவர். அனைத்து வர்க்கங்கள், ரேங்க் என்பதை தாண்டி அனைவருக்குமான அரசியல் உரிமை, சர்வஜன வாக்கெடுப்பு என அவர் வற்புறுத்தினார். நீதிமான்கள் கூட சமுகத்தால் தேர்ந்த்தெடுக்கப்படுவர். அனைத்து மையப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்க நிர்வாக நிறுவனங்கள் கலைப்பு என்றார். அடிப்படை நிறுவனம் கம்யூன். அதன் அனைத்துவகை நிர்வாகிகளும் வயதுவந்த அனைவராலும் தேர்ந்த்தெடுக்கப்படுவர். கம்யூன், பிராவின்ஸ், தேசம் என்கிற வகையில் கட்டமைப்பு இருக்கும். சுயேச்சையான பிரதேசங்களின் சமஷ்டியாக தேசம் இயங்கும்.

தனிமனித சமத்துவம் என்பதற்கு அவர் விளக்கம் தந்தார். ஒவ்வொரு தனிநபருக்குமிடையேயான வேறுபாடுகளை சரிப்படுத்துவதல்ல சமத்துவம். திறமைகளில், இனவழியில், பாலினத்தில், வயதில் வேறுபாடுகள் வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம். பிறந்ததிலிருந்து வளர்ந்து வரும் காலத்தில்

வாய்ப்புகளில் சமத்துவம் என சொல்கிறோம். கல்வியில் வாழ்வதற்கு தேவையானவற்றில் சம வாய்ப்புகள் என்கிறோம்.

வழிவழி சொத்துரிமை ஒழிக்கப்படும் என்பதை பகுனின் ஏற்றார். உழைப்பு மனித கெளரவம் என்கிற உணர்தல் இருக்கும். உடல் உழைப்பு, அறிவு உழைப்பு என பாகுபாடுகள் இல்லாமல் கூட்டு உழைப்பு என சொல்கிறார் பகுனின். குடும்ப இயற்கையை அல்ல சட்டரீதியான சொத்து மரபுரிமையை ஒழிப்பது பற்றியே பேசுகிறோம் என்றார். மதரீதியான திருமணம், சிவில் திருமணம் என்றில்லாமல் சுதந்திர திருமணம் என வரையறுத்தார். குழந்தைகள் 'பெற்றவருக்கோ, சமுகத்திற்கோ சொந்தம்' என உரிமை கொண்டாடமுடியாது. அவர்கள் வளர்க்கப்பட்ட பின்னர் சுதந்திரமானவர்கள். மதசார்பற்ற கல்விமுறை அனுசரிக்கப்படும். வயதானவர், நோயுற்றவர், முடியாதவர் கம்யூனால் பராமரிக்கப்படுவர். ஒவ்வொருவருக்குமான அரசியல், பொருளாதார சமூக சமத்துவம் என்பது அவரது கனவு எனலாம்.

சமாதானம் மற்றும் சுதந்திரத்திற்கான் லீக் என்பதில் விக்டர் ஹ்யுகோ, மில், கரிபால்டி ஆகியோர் ஆர்வம் காட்டினர். ஜெனிவாவில் அதன் முதலாம் காங்கிரஸ் 1867ல் நடந்தது. அங்கு பகுனின் கருத்து ஏற்கப்படாததால் அவர் 1868ல் வெளியேறினார். பெடரலிசம் என்கிற முக்கிய கருத்தாக்கம் குறித்து அவர் பேசினார். சோசலிசம் உருவாக்கம் என்பதற்கு பல நூற்றாண்டுகள் பிடிக்கலாம் என்றார். அய்க்கிய அய்ரோப்பிய நாடுகள் அமைக்கலாம் என்றார்.

நான் மட்டுமே ஆளத்தகுதி நிறைந்தவன் என்ற எண்ணம் பற்றி நல்ல மனிதனைக்கூட அதிகாரம் சீரழித்துவிடும். அனைவருக்கும் கட்டளையிட நான் பிறந்துள்ளேன் என்கிற அருவருப்பான பார்வை ஒருவருக்கு பலப்பட்டுவிடும் என்றார் பகுனின். அதிகாரம் என்பதைவிட மனித மூளையை இதயத்தை ஊழல்படுத்தும் ஒன்று வேறில்லை என்றார்.

அனார்க்கிசம் என்பது சுதந்திரமடைந்த மனிதர்களின் கட்டற்ற வெளிப்பாடு .சமத்துவம் சுதந்திரம் என்பதில் பிறக்கும் புதிய ஒழுங்கு. அதிகாரம் எங்கிருந்து என்பதல்ல- தேவாலயமா, முடியாட்சியா, அரசியல் அமைப்பு சட்ட ஆட்சியா, முதலாளித்துவ குடியரசா, புரட்சிகர சர்வாதிகாரமா எங்கிருந்து அதிகாரம் என்பதல்ல பிரச்சனை. அதிகாரத்தின் அனைத்து வடிவங்களையும் நாங்கள் நிராகரிக்கிறோம் என்பதை அவர் உறுதிபட சொல்லிவந்தார். எந்த தேசிய புரட்சியும் சமுக புரட்சி வடிவம் கொள்ளாது வெற்றிபெற முடியாது. அதேபோல் அது அரசு என ஒன்றை அழிக்காதும் வெற்றிபெறமுடியாது என்றார் பகுனின். ஏனெனில் அது மக்களால் மக்களின் நெறிசார்ந்து நடைபெறுவது. புரட்சி என்ற பெயரால் மேலிருந்து கட்டளைப்போட்டு தேசத்தை நடத்தும் அரசால்

விடுதலையை அனைத்து மனிதர்களுக்கும் தரமுடியாது என்பது அவரது அழுத்தமான கருத்தாக இருந்தது.



VII

சம்ஷ்டி ஆட்சி, சோசலிசம், இறையியல்மறுப்பு (Federalism, Socialism , Anti Theologism) என்பதை அவர் முழக்கமாக தந்தார். 1869 பாசல் காங்கிரஸ் அகிலத்தின் கூட்டத்தில் அரசிடம் அனைத்து சொத்துக்களும் என வாதாடிய கம்யூனிஸ்ட்கள் (State- Authoritarian Communists) மற்றும் அனைத்து சொத்துக்களும் தொழிலாளர் அமைப்புவசம் என வாதாடிய (anti authoritarian communist federalists- anarchists) அனார்க்கிஸ்ட்கள் என இரு பிரிவுகள் மோதிக்கொண்டதாக அனார்க்கிச வரலாற்றாய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்..

உழைப்பவர்கள் கூட்டாக செல்வ உற்பத்தி செய்வர். அதை கூட்டாக சொந்தம் கொண்டாடுவர். அவரைப்பொறுத்தவரை படித்த கோட்பாட்டு விளக்க சோசலிஸ்ட்களைவிட உண்மையான சோசலிஸ்ட்கள் அன்றாட கடும் உழைப்பால் சமுக அவலங்களை சந்திக்கும் படிப்பறிவற்ற வாழ்க்கையில் ஏதும் கிடைக்காதவர்களே. முன்னரே உள்ளுணர்வால் உணரப்பட்ட அவர்களிடத்து சோசலிச சிந்தனைகள் கொண்டு செல்லப்பட்டு விழிப்படைய வைத்துவிட்டால் அச்சக்தி வெற்றி பெறும் என்றார்.

1870-71 பாரிஸ் கம்யூன் காலத்தில் The letter to Albert Richard என்பதில் புரட்சிகர சிறுபான்மையினருக்கும் வெகுமக்களுக்குமான உறவு என்பதை பகுனின் விவாதித்தார். அக்கடிதத்திலும் மார்க்சியர்கள் கருதியமைக்கும் தனக்கும் இருந்த 'புரட்சி அதற்கு பின்னரான அரசு அமைத்தல்' நடவடிக்கைகள் குறித்த வேறுபாடுகளை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் . தன்னைப் பொறுத்தவரை பாரிசில்தான் எழுச்சி என்பதல்ல எங்கு வேண்டுமானாலும் எழலாம். ஆனால் அவை வேர்க்கால் இயக்க வலுவால் அவற்றின் தேவைக்கேற்பே எழும்பும் என்றார். . எந்த மையப்படுத்த இடத்திலிருந்து எக்கட்டளையும் கூடாது என்பதை பல்வேறு வடிவங்களில் அவர் விளக்குவதை நம்மால் உணரமுடியும். ஒரே வரியில் அவர் தன்னை விளக்கிக்கொண்டார். அவ்வரி எந்தவொரு கட்டளையும் சுதந்திரத்தின் கன்னத்தில் விழும் அறையே என்பதாக இருக்கிறது. .

பிரஞ்சுகாரர்களுக்கு கடிதம் என்பதும் அவரது முக்கிய ஆக்கமாக அனார்க்கிஸ்ட்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. விவசாயிகளின் புரட்சிகர தன்மை என்பதை பகுனின் வற்புறுத்தினார். அவர்களிடம் அறியாமை இருந்தாலும் பொது புத்தி, பாராட்டக்கூடிய திறமை வெளிப்பாடுகள் இருக்கிறது என்றார்.. புரட்சி எனப் பேசுவதை நாம் நிறுத்திக்கொள்வோம். தொடர்ந்த செயல்களில் கவனம் செலுத்துவோம். சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதம் தராமல் கொடுங்கோன்மையை கொணரும் புரட்சி எப்படி

புரட்சியாகும். அதிகாரத்தின் அனைத்து வடிவங்களையும் அரசையும் தூக்கி எறிவதுதான் புரட்சியாக இருக்கமுடியும் என தன்நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்தினார்.

அரசு சோசலிசம் என்பதை அவர் விளக்கினார். உழைப்பை அரசாங்கம் அமர்த்திக்கொள்ளும். அதுவே வங்கியாளர்- மூலதன சேகரிப்பாளார், நெறியாளர், பகிர்ந்தளிப்பாளர். இதுதான் கம்யூனிஸ்ட்கள் முன்வைக்கும் இலட்சிய சமூகம். நவீன கம்யூனிசம்- அதிகாரவர்க்க கம்யூனிசம். அரசு சோசலிசம் என விமர்சித்தார் பகுனின். நவீன உலகின் நடப்புகள் நமக்கு ஒன்றை தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. எந்த வடிவத்தில் அரசு ஆனாலும் அது எதேச்சதிகாரத்திற்கே போகும் என தனது கவலையை அவர் பகிர்ந்து கொண்டார்

கடவுளும் அரசும் (God and State) அவரின் அற்புத கருத்தாக்கம். தவறிழைக்காதவர் என எந்த அதாரிட்டி மீதும் தனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஒரு தனிநபரின் நேர்மை, உழைப்பு அனைத்திலும் நான் கொள்ளும் மரியாதை என்பது அவரை தாண்டி எனக்கு நம்பிக்கை வேறு எங்கும் இல்லை என்பதற்கானதல்ல என்றார் பகுனின். சில 'சிறப்பு திறமையாளர்களை' நாம் போற்றலாம், கொண்டாடலாம் என்பது வேறு. அவர்கள் மீது முற்று முழுதான நம்பிக்கை கொள்வது என்பது வேறு என்றார் நான் பெறுவது போல கொடுக்கிறேன். ஒவ்வொருவரும் நெறிப்படுத்துகிறோம் நெறிப்படுத்தப்படுகிறோம். நிரந்தரமான முழுமுதல் அதிகாரம் எவரிடத்திலும் இல்லை. ஒருவருக்கொருவர் இசைந்து அவ்வப்போது பெறும் அதிகாரம் - சுய விருப்பத்தில் பணிதல் மட்டுமே அவசியமாகிறது என அவர் மனித உறவுகளின் ஊடாட்டத்தை தெளிவுபடுத்துகிறார்.

மனித முயற்சிக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் சமுகம் வேர் என்பதை பகுனின் ஏற்கிறார். அவனது கூட்டு சமுக உழைப்பில்தான் அவன் தன்னை சுதந்திரமாக்கிக் கொள்ளமுடியும் என்பதையும் சொல்கிறார். மற்றவர்கள் இருந்தால்தான், அவர்கள் முன்னர்தான் நான் சுதந்திரமானவன் என்கிற உணர்வே வெளிப்படும் என்கிறார் அடிமை என இருந்துவிட்டால் அதுவே என் சுதந்திரத்திற்கு தடையாகிவிடுகிறது.

சமுகம் இயல்பானது என அவர் கருதினார். அரசை எதிர்ப்பதற்கு உள்ள அவசியம் போல் சமுக எதிர்ப்பிற்கான் அவசியம் இராது என கருதினார். தொழிற்சங்க அதிகாரம் (Union Bureacracy) என்பது பற்றியும் அவர் பேசினார். தொழிலாளிகளை கலந்து பேசாமலே முடிவெடுப்பதை அவர் விமர்சித்தார். தொழிற்சங்கத்தலைவர்கள் தாங்கள் முழுமுதல் அதிகாரம் படைத்தவர்களாக

தங்களைக் கருதிக்கொள்வதை அவர் விமர்சித்தார். குறிப்பிட்ட காலத்திற்காக மட்டுமே அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை என்றார். அகிலத்தை பொறுத்தவரை அது ஏழ்மையானது. நிதி பற்றாக்குறை கொண்டது. அங்கு அவ்வித ஊழலுக்கு தலைவர்கள் இரையாக முடியாது ஆனால் அங்கு வேறுவகைப்பட்ட ஊழல் மலிந்துள்ளது. வெற்று ஜம்பம், பகட்டான குறிக்கோள் என விமர்சித்தார்.

மனிதகுல வரலாற்றில் சாத்தான் ஒன்று உள்ளது என்றால் அது கட்டளைக்கோட்பாடுதான். வெகுமக்களின் அறியாமையாலும் முட்டாள்தனத்தாலுமே அது வாழ்கிறது. இல்லையெனில் அது நொடிப்பொழுது கூட நிற்காது தனிப்பட்ட தனது நெறியை காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என நினைப்பவர் அதிகாரத்தில் அதிக காலம் இருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் இருந்தால் விழிப்பாகவும் எதிர்கருத்துகளுக்கு இடமளித்தும்தான் இருக்க வேண்டும்.

அகிலத்தில் யார் வேலை செய்கிறோம். தொழிலாளர்கள் . எதற்காக சோசலிச சிந்தனையை கொண்டு என கேள்விகேட்டு தனது விளக்கத்தை அவர் தந்தார். ஒரு துறைசார்ந்த தொழிலாளியிடம் போய் உலகம் இப்படி இருக்கிறது என பேசிக்கொண்டு நீங்கள் போகமுடியாது. அவன் வேலை பார்க்கும் இடத்தில் உள்ள பிரச்சனைகளை புரிந்துகொண்டுதான் பேசவேண்டும். அவனிடம் போய் நமது அனைத்து சோசலிச திட்டங்களையும் பேசுவது எதிர் விளவுகளை கூட உருவாக்கிவிடும் என எச்சரித்தார்.

தொழிலாளர் இயக்கம் இல்லாமல் வெறும் அகிலத்தின் மையம் என்றால் அது உடலற்ற வெற்று ஆன்மா போன்றாகிவிடும் என்றார் . அனைத்துவித சமுக வாழ்வும் மக்கள்திரளின் தனிநபர்களின் ஒருவொருக்கு ஒருவரான செயல் ஊடாட்டமே. ஆகச்சிறந்த அறிஞர் என்பானும் கூட மக்கள் செயலின் விளைப்பாடே என்றார் பகுனின். அகிலமே தன்னை அரசாக வடிவமைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அரசு என்பதை அழிப்பது என்றில்லாமல் அகிலத்திற்கு தன்னைப் பொறுத்தவரை அர்த்தம் இல்லை என்றார். அனார்க்கிஸ்ட்கள் பாரிஸ் கம்யூன் குறித்து பேசினர். பாரிஸ் கம்யூனை அதாரிட்டேரியன் சோசலிச மாடலின் தோல்வி என்றனர்.

நான் அறிஞரோ, தத்துவவாதியோ, தொழில்முறை எழுத்தாளரோ அல்ல. என்னை தற்காத்துக்கொள்ள என பேசியிருப்பேன், எழுதியிருப்பேன். என்னை அதிகம் வெளிப்படுத்திகொண்டவனுமல்ல. சுதந்திர வெறியன் நான். பொறுமையின்றி உண்மையை எப்போதும் தேடிக்கொண்டிருப்பவன். சமுக

பொருளாதார சமத்துவத்திற்காக நிற்பவன் என மிகச் சரியாக புரிந்துகொண்டு தன்னை வெளிப்படுத்தினார் பகுனின்.

அரசுவாதமும் அராஜகவாதமும் என்கிற ஆக்கத்தை அவர் 1873ல் எழுதினார். ருஷ்ய மொழியில் அது எழுதப்பட்டது. அனைத்துவகை அரசாங்க வடிவங்களுக்கும் நாங்கள் விரோதிகள் என அறைகூவி சொல்கிறோம் என எழுதினார். மார்க்ஸ் மற்றும் லசேல் சொல்வது போல் பாட்டாளிகளை ஆளும்வர்க்கமாக உயர்த்துவது- மக்கள் அரசு என்பதை ஏற்பதற்கில்லை. அடிமையில்லாமல் அரசு என்பதை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை (State without slavery is unthinkable) . அனைத்து பாட்டாளிகளும் ஆளமுடியுமா- எனவே அவர்களுக்காக சிறு பிரதிநிதி குழு என்கின்றனர். அவர்கள் தேர்ந்த அறிவார்ந்த சோசலிஸ்ட்கள் என்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் தொழிலாளர்களாக தொடர்வதில்லை. ஆகா அற்புதம்.. கல்வியற்ற மக்கள் நிர்வாக கவலைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுவிட்டனர். அவர்கள் ஆட்டுமந்தைதனத்தில் ஒழுங்குபடுத்தப்படுவார்கள். ஆகா அழகான விடுதலை என கேலி செய்தார் பகுனின்.

மக்கள் அரசை அழிக்காமல் இருப்பதுடன் அதை விரிவுபடுத்தி வலிமையாக்கிடவும் வேண்டும் என மார்க்ஸ் நினைக்கிறார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்கள் அதாவது மார்க்ஸ் மற்றும் தோழர்கள் காப்பாளர்களாக, ஆசான்களாக அவர்களது வழியில் மக்களை விடுவிப்பார்களாம். அறியாமையில் உள்ள மக்களுக்கு வலுவான பாதுகாவலர்கள் என்பதால் அனைத்து நிர்வாக அதிகாரங்களும் அவர்களின் வலிமையான கரங்களில் இருக்குமாம்... என மிக உக்கிரமான தாக்குதலை மார்க்சிய வரையறைகளின் மீது பகுனின் தொடுத்தார்.

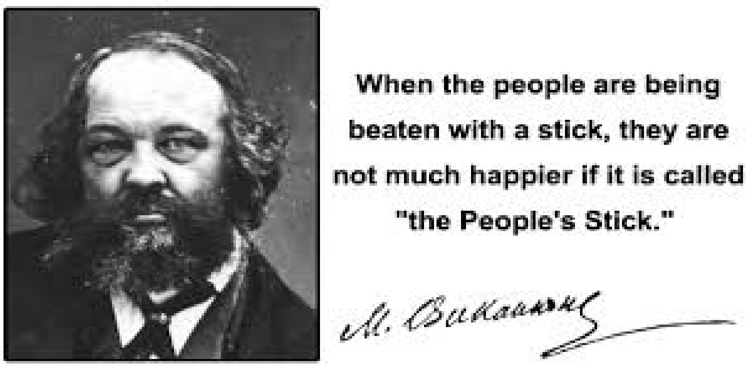
எவ்வளவுதான் பாதுகாப்பு அரவணைப்பு தருவதாக தெரியும் அரசாங்கமாக இருந்தாலும் அது எதிர்ப்பை சகிக்காது. அதன் அரசியல் மேலாண்மையை விட்டுக்கொடுக்காது. அதனிடத்தில் விசுவாசமாக இருப்பதற்கு பணிந்து நடப்பதற்கு அமைதியான, தாஜா செய்வது உட்பட செய்து பார்க்கும். முடியாத நேரத்தில் அடக்கி ஒடுக்கும். நவீன அரசு அதன் வடிவத்தில் இராணுவ அரசுதான். அது படையெடுக்கும்- விரிவுபடுத்திக்கொள்ளும் அரசுதான் என புரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றார் பகுனின்.

தேசியம் என்பது ஏதோ மனிதாபிமான கொள்கையின் அடையாளமல்ல. அது வரலாற்றின் விளைபொருளாக பொறுத்துக்கொள்ளப்படும் மெய்மையில் ஒன்றுதான் என்றார். அரசின் நுகத்தடியிலிருந்து விடுபட பொருளாதார அரசியல் விடுதலை பெறுவது இரத்தம் சிந்தும் போராட்டங்களாலேயே

சாத்தியம் என அவர் கருதினார். சோசலிச சமுகப் புரட்சி அதன் சாரத்தில் சர்வதேசத்தன்மையானதாகவும் இருக்கிறது.

தனது இறுதி ஆண்டுகளில் தனக்கு நெருங்கியவர்களுக்கு தான் ஒதுங்கிவிடப்போவதாக கடிதம் எழுதினார். தன்மீது எழுப்பப்படும் அவதூறுகள் கண்டு சலிப்படைந்ததாகவும் தெரிவித்தார். மார்க்சியர்களிடமிருந்து அமைப்பை காப்பாற்றிட அனார்க்கிஸ்ட்கள் இத்தாலி போன்ற நாடுகளில் நடத்திவரும் போராட்டத்தை பாராட்டினார். ஆனால் மனசோர்வை, நிராசையை, தன் கனவின் தகர்வை அவர் வெளிப்படுத்தி வந்தார்.

பகுனின், மார்க்ஸ் இருவரின் மறைவிற்கு பின்னரும் அவர்களது வேறுபாடுகள் தொடர்ந்த விவாதங்களுக்கு இன்றளவிலும் உள்ளாகிவருகின்றன. பகுனின் சிந்தனைகளை மனோராஜ்ய கற்பனைவாதம் என மார்க்சியர்கள் விமர்சித்தனர். சிறு சிறு கம்யூன் பகுதிகளில் வட்டார அளவில்தான் ஜனநாயகம் சமத்துவம் சாத்தியம் என்கிற பகுனின் சிந்தனை தவறானது மட்டுமல்ல போலியானது என மார்க்சியர் விமர்சனம் அமைந்தது. அவரின் பல கருத்துக்கள் நகைப்பிற்கு இடம் தருபவன என ட்ராட்ஸ்கியவாதிகள் தாக்கினர்.



மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் எதிர்த்து போராடியதாக சொல்லப்பட்ட பகுனின் தனது இரகசிய அமைப்புகளில் தனது அதிகாரத்தை செலுத்துபவராகவும் தன்னை சிட்டிசன் பி என்றுதான் அழைக்கவேண்டும் என கட்டளை இட்டதாகவும் விமர்சனம் வந்தது. அரசே வேண்டாம் என்றவர்கள் சில நேரங்களில் பூர்ஷ்வா அரசாங்கங்களில் பங்கேற்றவர்களாக இருந்தார்கள் என்கிற விமர்சனமும் அனார்க்க்சிசவாதிகள் மீது எழுந்தது.

1850ல் எங்கெல்ஸ் அரசை ஒழிப்பது எப்போது என பேசுகிறார் .கம்யூனிஸ்ட்களை பொறுத்தவரை அரசை ஒழிப்பது என்பதற்கு அர்த்தம் இருக்கிறது. வர்க்கங்கள் இல்லாமல் போகும்போது எந்த வர்க்கத்தின்

திரட்டபட்ட அதிகாரமும் தேவைப்படாதபோது அரசு அவசியமில்லாமல் போகும். ஒழிந்துபோகும்:- மார்க்ஸ்- எங்கெல்ஸ் காலத்தில் அரசு ஒழிப்பு என எழுந்த குரலை அபத்தமான இலட்சியவாதம் என இருவரும் கருதினர். அதேபோல் எங்கெல்ஸ் தனது மிலான் நகர் நண்பருக்கு எழுதும் கடிதத்தில் அரசுதான் மூலதனத்தை உருவாக்குவதாக பகுனின் சொல்கிறார். அரசின் கருணையால்தான் மூலதனம் என்கிறார். அரசை ஒழித்துவிட்டால் முதலாளித்துவம் ஒழிந்துவிடும் என்கிறார். நம்மை பொறுத்தவரை சிறு குழாம் கையில் இருக்கும் அனைத்து உற்பத்திவடிவங்களையும், மூலதன குவியலையும் ஒழிக்கமுடியும் என்றால் அரசும் வீழ்ந்து போகும் என்கிறோம் என எழுதினார்.

பகுனின் எழுதிய Statism and Anarchy யை ருஷ்ய மொழி கற்று மார்க்ஸ் படித்ததாகவும் தெரிகிறது. படித்த அம்மொழியிலேயே தனது நோட்டு குறிப்புகளை வைத்திருந்ததாகவும் ஸ்டீவ் கோல்மேன் என்பாரின் 1982ல் எழுதப்பட்ட கட்டுரை மூலம் அறிய முடிகிறது.

1846ல் புருதானை விமர்சித்து மார்க்ஸ் அன்னென்காவ் என்பாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அனார்க்கிஸ்ட்களுகு சரியான பதிலை மார்க்ஸ் தந்ததாக ஸ்டிவ் சொல்கிறார். டிராட்ஸ்கி அனார்க்கிஸ்ட்களை பூர்ஷ்வாக்கள் சிந்த்னாவாதிகளுடன் ஒப்பிட்டு பேசினார். இருசாராரும் தொழிலாளரை அரசு அதை தொட்டுவிடாதே' என்பதில் உடன்படுகின்றனர். ஒருவர் அது எங்கள் புனித கடமை என ஒதுங்க சொல்கின்றனர். மற்றவர் புரட்சிகர கடமை தொடாதே என்கின்றனர். மார்க்சியர்களாகிய நாம் தொடு, கைப்பற்று என்கிறோம் என எழுதினார்.. மார்க்சியர்- அனார்க்கிஸ்ட்கள் இடையில் அரசு குறித்த விவாதம் முடிந்தபாடில்லை..

Ref:

BAKUNIN GUY ALDRED

Michael Bakunin E H CARR

A Marxist Critique of Anarchism, Steve Coleman

Bakunin on Anarchy - Sam Dolgoff

God and State- Bakunin



ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. மார்க்சிய தடங்கள்

2. ரோசாலக்ஸம்பர்க்

3. போராளிகளின் குரல்

4. பகவத்கீதை பன்முகக் குரல்கள்

5. Trade Justice in Telecom

6. Selected Ides of O.P Gupta

7. ஹெகல் துவங்கி..

8. மாக்சிம் கார்க்கியின் அரசியல் வெளி

9. பிரடரிக் எங்கெல்ஸ் நட்பின் சிகரம்

www.pattabiwrites.in

pattabieight@gmail.com

Ph: **9443865366**